2013
ЧЕРВЕНЬ
№6 (245)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ РОЗПОЧАЛИ БУДІВНИЦТВО ХРАМУ В БРЮХОВИЧАХ

25-27 квітня 2013р. Видавництво «МІСІОНЕР» на фестивалі української книги «Джура-Фест» (м.Тернопіль).

МОНАШІ ОБЛЕЧИНИ В КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

о. Віталій
ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

НЕПЕРЕМОЖНА СИЛА ЛЮБОВІ

«Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як я був полюбив вас, так любіте і ви один одного!» (Ів. 13, 34)

Після гріхопадіння в раю людина постійно відчуває потяг до гріха. Тому Господь Бог постійно закликає свій народ до усвідомлення потреби покаяння, навернення до свого Творця, зміни життя: *«Як не покаєтеся, – загинете!»* З цією метою Творець через Святе Писання дає Заповіді, щоб не впасти у спокусу. Однак весь Божий закон, як величезна будівля, має свою основу, фундамент, без якої вона не може встояти. Це без сумніву Любов. Саме вона є непохитною підвалиною святого християнського життя. Немає смислу старатися про різні чесноти, творити добро, чинити діла покаяння, якщо в серці нема любові. Апостол Павло роздумує: *«Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любові, я був би немов мідь бреняча або кимвал звучний» (1 Кор. 13, 1).* Правдива любов – основа життя. Вистачить її лише одну покалічити, і тоді рухне ціла будівля.

Чому людина, скріплена ласкою Божою через молитву, Святі Тайни, так часто, зазнавши спокус, впадає у гріх? Причина одна – брак любові. Не можеш як слід молитися, твоя увага розсіяна, лізуть різні думки? – Не маєш любові! Неможливо бути байдужим до того, кого справді любиш. Стверджуєш, що не маєш сили простити провину своєму ближньому? – Не маєш любові! Любов все прощає, і навіть ворогам. Жаліється, що ніхто тебе не цінить, не вдячний тобі, не любить тебе? – Не маєш любові! Досконала любов не вимагає подяк, відплати, але безкорисливо дарує себе. Нарікаєш на життя, нестачу часу, сил, здоров'я, можливостей? – Не маєш любові! Любов завжди знаходить все це, щоб подарувати себе.

Найдорожчі наші читачі, в червні ми віддаємо особливе почитання Пресвятому Серцю Христовому – бездонному джерелу милосердя й любові Божої. Папа Пій XI в енцикліці "Всемилостивий Відкупитель" наводить такі повчальні слова: *"У цьому набожестві міститься увесь зміст релігії, тим самим воно служить за правило досконалого життя, бо воно якнайлегше веде до вникнення і пізнання Ісуса Христа, воно нахиляє душі до палкої любові і до вірнішого наслідування Христа."* Святіший Отець висловив жаль з того приводу, що таке шляхетне набожество недооцінюють деякі християни, часом навіть і ті, котрі вважають себе за дуже ревних у справах католицької віри.

Український люд здавна виявляв свою відверту любов до Спасового Серця. Раніше набожність називалася вшануванням зраненого Христового Боку. До вшанування Христового Серця горнулися Митрополит Андрей Шептицький, о. Ізидор Дольницький та ін. Звеличують повсюдно Боже Серце Апостольства молитви при багатьох католицьких церквах.

Просімо в Найсвятішого Серця Ісусового найбільшого дару любові до Бога й ближніх – непереможної сили в духовній боротьбі та вічної сутності життя.

ЗМІСТ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на ЧЕРВЕНЬ	6
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ	7
покровитель на липень	9
ВІРА ПЕРЕДБАЧАЄ ПРОБУ	10
ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ	13
ЛЮБОВ НЕ ПОЛОНИТЬ	16
НЕ УНИКАЙ ПІТИ ДО ЦЕРКВИ, КАЖУЧИ:	17
СПАДЩИНА СВЯТОЇ ВІРИ	18
ПАМ'ЯТЬ НОВИХ УКРАЇНСЬКИХ МУЧЕНИКІВ ВАСИЛІЯН В УКРАЇНСЬКІЙ ПАРОХІЇ МАДРИДА (ІСПАНІЯ)	21
НОВИНИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ	22
ВІДГОМІН ВЕЛИКОДНЯ У МАДРИДСЬКІЙ ОКОЛИЦІ (ІСПАНІЯ)	24
12 РОКІВ МІСІЙ З ІКОНОЮ «ПРЕСТІЛ ПРЕМУДРОСТІ»	26
ПОДВИЖНИК	28
ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ РОЗПОЧАЛИ БУДІВНИЦТВО ХРАМУ В БРЮХОВИЧАХ	30
МОНАШІ ОБЛЕЧИНИ В КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ	32
ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ БРАТ МИРОН МАКСИМІВ	34
СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ ВІДПУСТ У КРЕХОВІ	35
ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ	37
ЗРУЙНОВАНИЙ ХРАМ	40
ПОЕЗІЯ	46
МОЛИТВА БЛАГАННЯ ТА ВДЯЧНОСТІ	48
КРОСВОРД	50

МІСІОНАР

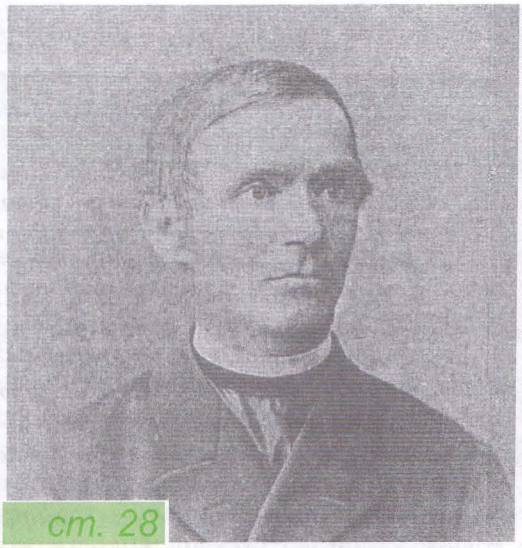
ст. 28

ст. 16

ст. 10

ст. 40

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
"Місіонар", вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net www.misionar.info

Підписано до друку 25.05.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

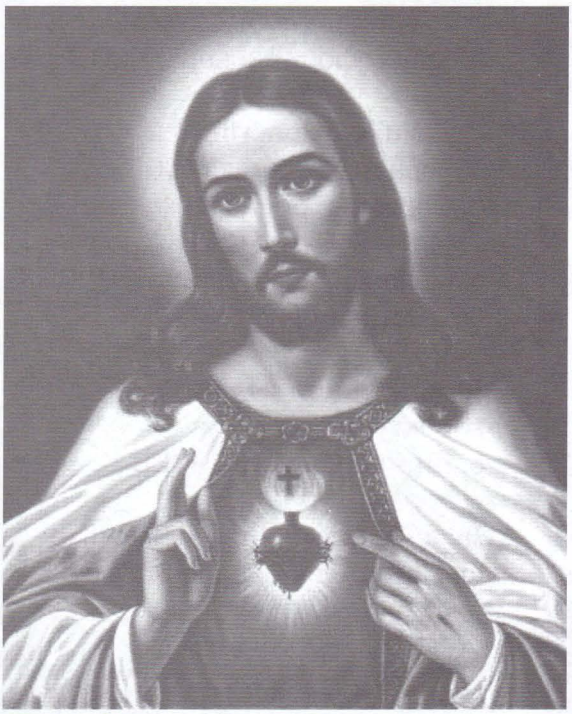

О Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

О Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, покровителю і заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб відповідальні за правосуддя завжди керувалися справедливістю і здоровим сумлінням.

МІСІЙНИЙ: Щоб семінарії, особливо в місійних Церквах, формували пастирів за Серцем Христовим, цілковито посвячених проповідуванню Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоб окрилені вірою у Христове Воскресіння українці навчалися цінувати Божі дари у щоденному житті.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ:

Щоб Всесвітній день молоді, який відбувається у Бразилії, заохотив усіх молодих християн ставати учнями й місіонерами Євангелія.

«Дні Молоді це довга дорога підготовки внутрішньої та зовнішньої, котра веде до них. Хрест разом з іконою Матері Божої подорожують прощею різними країнами. Віра потребує, щоб її «побачити» та «торкнутись». Зустріч з хрестом, якого торкаються і несуть, стає внутрішньою зустріччю з Тим, Котрий на хресті за нас помер. Зустріч з Христом в серцях молодих пробуджує пам'ять про Бога, Котрий захотів стати людиною і захотів терпіти за нас» (Венедикт XVI).

Сучасна християнська молодь добре обізнана в економічній, політичній, екологічній кризах, але мало уваги приділяє, щоб дізнатися або розповісти про Того, Хто дарує повноту життя без криз – Христа. Особисті стосунки зі Спасителем побудовані часто-густо на історичному факті про Ісуса (минулого), а натомість мало або зовсім молода особа не веде мову про Христа віри (реального) в теперішньому часі. Тільки особиста зустріч з Христом на молитві зі своїми однолітками, у той спосіб, який пропонує Церква, матиме перспективу у вічності, тільки тоді молоде християнство зуміє переобразити себе і світ та переконає літніх людей, що молодь вміє закладати фундамент своєї долі і має майбутнє. «Із Христом серце ніколи не старіє!» – зауважує теперішній Папа Франциск, заохочуючи молодих людей дарувати себе взаємно одне одному, набуваючи таким чином для себе депозит справжньої радості, та залишатися завжди молодими духом.

МІСІЙНИЙ:

Щоб семінарії, особливо в місійних Церквах, формували пастирів за Серцем Христовим, цілковито посвячених проповідуванню Євангелія.

Особливої уваги і Божої опіки в наш час потребують народи, де перед Христом ще зачинені двері. Картина віри в цих регіонах є приблизно такою: в Туреччині є трохи більше 1% християн, у Лівані – майже 50%, у Сирії – 7%, в Ізраїлі – є католики, православні, але більшість належить мусульманам. У Йорданії – 5 %, у Саудівській Аравії немусульман мало. У місті Джідца (Хідоказ) є невеликі групи юдаїстів, православних (греки), протестантів (американці й англійці) і католиків (італійці та ін.); загальна чисельність в країні – 13 тис.). В Адені (Ємен) є лише кілька десятків християн-католиків з числа місцевих жителів. В Омані християнами є тільки португальці і англійці. В Арабських Еміратах і в Кувейті – близько 6% християн, в Іраку – 3%, в Ірані – 0,5%, Близько 500тис християн є Пакистані, в Індії – 3%, 4 тис. є в Непалі і 200 тис. у Бангладеші. У Шрі-Ланці є біля 1 млн. католиків, у Бірмі – більше 5%, у

Таїланді – 0,5% (160тис. – католики), у Лаосі – 43 тис. католиків, у Кампучії – 14 тис.

Апостол Павло пише до Римлян: *«Деякі гілки були відламані, а ви, погани, дике оливне дерево, прищеплені були. Ви тепер здобуваєте життя від сильного кореня оливи. Та не вихваляйся зламаним гіллям. Коли ж хвалишся, то пам'ятай, що це не ти живиш коріння, а воно годує тебе. Якщо ти є та гілка, яку відрізано від дички і наперекір природі прищеплено до домашньої оливи, то наскільки легше приживеться гілка від культурної оливи до своєї ж рослини»* (Рм. 11, 17-24). Цей вірш зображує реалії нашого християнства протягом останніх віків. Христове Євангеліє поширилося між народами, які не мали в собі християнського коріння, але які були готові прийняти християнську гілку, щоб стати деревом життя. Натомість, на дереві, яке обрав Бог, ростуть плоди іновірців. Все почалося ще від Авраама. Коли померла Сара, утворився новий народ від Агар – араби, які проживали до часів Мухамеда вздовж Червоного моря від Ізраїлю на південь до Ємену, з головними центрами Мекки і Медіни. Мухамед створює нову релігію, як пише Коран, на основі арабських вірувань про Бога, щоб мусульмани не повірили, що Ісус – Син Божий. І так протягом віків ця релігія витісняє віру в правдивого Спасителя, Який помер за всіх нас і за них. Дух Святий є над усіма, має бути тільки бажання з боку держави захищати і гарантувати права вірним обирати особисто Христа чи Мухамеда, але в жодному разі не «прищеплювати» і не «відламувати» віру екстремістськими методами.

МІСЦЕВИЙ: Щоб українські меценати щедро підтримували Церкву та потребуючих, не очікуючи подяки чи відплати.

Якщо зазирнути в історію, то в усі часи були меценати, доброчинці, які вміли ділитися з ближніми. Якщо наприклад візьмемо меценатство князів, гетьманів, то розуміємо, що це було їх внутрішньою потребою як людей культурних і високоосвічених. Вони задавали тон у благодійництві для всієї старшини, подавали їй приклад, надихали на добродійність. Це було нормою, невід'ємним атрибутом діяльності людей, що належали до національної еліти. На одній зі старовинних панегіричних гравюр зображено герб Івана Мазепи і його самого в бойовому спорядженні. А вгорі вкомпоновано шість величних храмів, що їх спорудив великий будівничий України. Автор вважав це однією з визначальних рис у духовному портреті гетьмана України. Сьогодні також не бракує таких меценатів, тільки почерк інший. Ще 10 років тому нинішній президент Віктор Янукович і ще кілька політичних діячів було поміщено на Донецькій Богородичній іконі, на фоні храмів. Що буде на іконах ще через 10 років – не важко здогадатися. Але знаємо напевно, що назвати меценатами на «іконах» у розумінні київсько-руському таких добродіїв не наважиться ніхто. Сьогодні це і ніби меценатство, але має наслідок більше спонсорства і моди, тобто коли почесна особа чекає на якусь віддачу, хоча б електоральну. «Уважайте, – каже Христос, – коли чините добрі вчинки перед людьми» (Мт. 6, 1-4). Щоб це було по-справжньому, по-християнськи, потрібно чинити це все для зростання людей і тоді це тайне буде належно прийняте, оцінене потребуючими і стане явним для Бога.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ:

СВЯТА МУЧЕНИЦЯ АГРИПИНА

Свята мучениця Агрипина, родом римлянка, не побажала вступати в шлюб, цілком присвятивши своє життя Господу. Під час гоніння християн при імператорі Валеріані (253-259 рр.) свята постала перед судом і мужньо визнала свою віру в Христа, за що була віддана на муки. Святу діву били палицями так, що кістки ламалися. Потім святу Агрипину закували в ланцюги, але ангел звільнив її від кайданів. Від перенесених мук свята сповідниця померла. Християнки Васса, Павла і Агатоніка викрали тіло святої мучениці і відвезли в Сицилію, де від її труни здійснювалися численні зцілення. Приблизно в XI столітті мощі святої мучениці Агрипини перенесли до Константинополя.

ДЕНЬ В КАЛЕНДАРІ – 6 ЛИПНЯ

Запрошуємо всіх членів Апостольства молитви на
ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД В М. ЖОВКВІ
13-14 ЛИПНЯ 2013 Р.
Під час святкувань Храмового Празника Пресвятого Христового Серця при монастирі Отців Василіян
Зустріч відбуватиметься під гаслом
«ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ –
ЦЕ ВІРА СЕРЦЯ, ЦЕ НАДІЯ В ЖИТТІ, ЦЕ СИМВОЛ ЛЮБОВІ»
і розпочнеться в суботу о 16 год.
в Жовківському народному домі «Просвіта».
Чекаємо на вас на спільній молитві, яка має об'єднати всіх нас у Божих чеснотах віри, надії, любові та стати джерелом натхнення в щоденному християнському житті.

Віра передбачає пробу

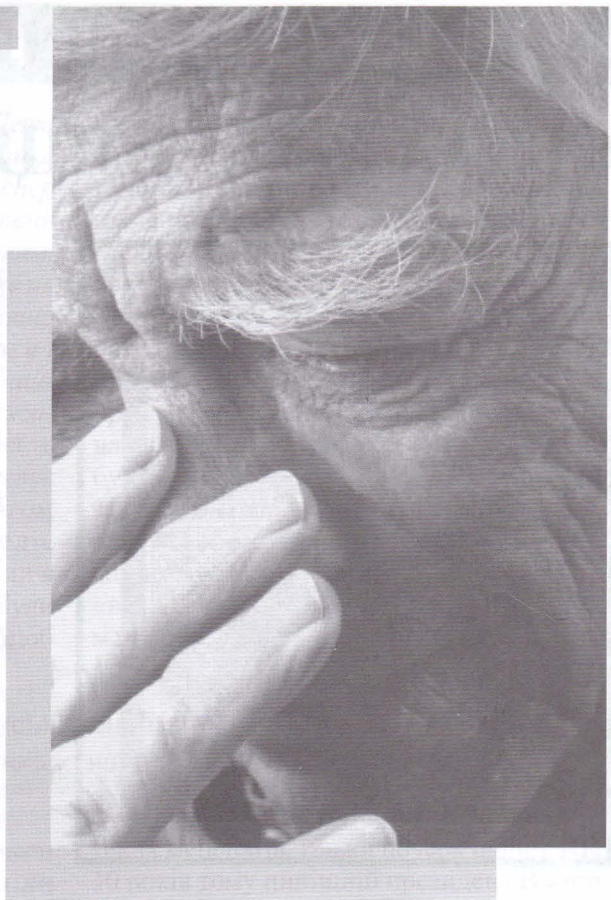

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Життя не буває без смерті

Святе Писання досить несподівано переходить до однієї з найважчих тем – теми життя і смерті. Також несподіваним виявляється ракурс, під яким воно цю тему піднімає. Бог вимагає від Авраама, щоб той пожертвував Йому свого єдиного сина: «Після того Бог випробував Авраама. Отож сказав до нього: «Авраме!» Той же відповів: «Я тут!» Бог сказав: «Візьми сина твого, твого єдиного, якого любиш, Ісаака, і піди в Морія-край та й принеси його там у всепалення на одній з гір, що її Я тобі вкажу» (Бут. 22, 1-2).

Сучасні християни, читаючи це оповідання, бувають збентежені і вкрай розчаровані: як міг люблячий, добрий Господь зажадати вбивства дитини? Відповідь на це питання непроста. Необхідно врахувати багато обставин, щоби бодай на крок приблизитися до неї. Насамперед мусимо визнати, що запитуючи, «як Бог міг зажадати вбивства?», ми насправді керуємось не Словом Божим і не намагаємося відкрити істину, а підлягаємо своїм емоціям і страху перед смертю і карою. Якщо подивимось уважно, як влаштовано цей світ, то побачимо, що життя завжди потребує великого зусилля і важкого труду, і в дійсності життя одних сотворінь залежить від стану життя інших. Для того, щоб виросла трава, мусить бути родючий ґрунт, який є наслідком давнішого відмирання багатьох поколінь різних трав. Козуля, для того щоб вижити, з'їдає, знищує траву – Боже сотворіння, а хижак, для того щоб вижити, вбиває і з'їдає козулю. Людина, щоб оборонитися від хижаків, вбиває їх, і так забезпечує своє життя. Переважно ми навіть не

задумуємося, скільки живих сотворінь Божих ми знищимо, вб'ємо, щоб забезпечити своє життя! Скільки тварин ми вбили, щоб їх просто з'їсти; скільки мікробів убили своїм лікуванням і антибіотиками; скільки дерев знищили, щоби зігрітися, збудувати собі житло чи перетворити їх на меблі; скільки комах убили тільки тому, що вони нам заважали! Наш шлях до життя направду вистелений трупами. Але, чи могло бути інакше? Ми живемо завдяки смерті інших.

У тому й полягає істина, що життя без смерті не буває. Тому Христос скаже: «Істинно, істинно говорю вам: Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не завмре, залишиться саме-одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе» (Йо. 12, 24). Бог, Який є Господарем життя і смерті, може свобідно дарувати одне і посилати інше. Одного разу якийсь селянин обурювався на Бога за смерть невинних людей, кажучи: «Як Бог може допускати, що помирають зовсім молоді, невинні люди?» Тієї ночі йому приснилося, що він увіходить у свою кошару і виглядає, яку б то вівцю взяти на заколення. Угледівши відповідну, він бере її на руки і несе. Та в той момент чує голос: «А куди ти відносиш цю овечку?» – «Як то куди? Несу її заколоти, бо мають прийти гості» – відповів селянин. – «А вони не бунтуються, твої вівці?» – «А то чому вони мали б бунтуватись? Вони мої, і що хочу, те з ними роблю». «Бачиш, – відповів голос, – а мої вівці часто бунтуються, коли я їх забираю».

Віра потребує жертви

Ще одним дуже важливим елементом наших стосунків із Богом є жертва – вияв Богові нашої пошани і любові. А любов може мати тільки одну межу: смерть. Так і Христос нас навчає, що більшої любові немає від тієї, коли хтось за друзів життя своє віддає (пор. Йо 15, 13). До якої міри Авраам довіряє Богові, де межа цієї довіри? Чи сам Авраам це знає, чи досвідчив Авраам віру, яка не має меж? Святе Писання зазначає, що Бог Авраама випробував (пор. Бут. 22, 1а), але тут не йдеться про експеримент на кшталт «витримає Авраам це випробування, чи ні?». Бог поставив Авраама на пробу так, як вогнем випробовують золото: всі домішки згорають і пропадають, а благородний метал залишається. І ця проба стосувалася найдорожчого, що в Авраама було на землі – його єдиного сина. Зрештою, вона стосувалася і майбутніх поколінь: яку віру передасть Авраам своєму сину і його потомкам? Він чекав на народження цієї дитини двадцять п'ять років. Скільки сумнівів, труднощів, перепон і проблем подолав Авраам на своєму шляху? І от слова й обітниці Господні починають збуватися. Авраам не може натішитися своїм єдиним спадкоємцем. І він скаже йому: «Я Богові довіряв довго і в усьому. Я покинув свою землю і пішов на його поклик у землю, якої я не знав. Я протягом цілого покоління очікував на твоє народження, сину, і скільки душевних мук перетерпів?.. Але я все це подолав і нарешті Сара, твоя мати, подарувала мені тебе. Я був щасливий і радісний, я нарешті побачив, як Бог виконує Свої обіцянки. Але сталося інакше: Бог зажадав, щоби я тебе пожертвував Йому. І я сказав: Боже, цього вже забагато, в цьому я Тобі довіритися не можу. І так ми залишилися».

Чи не здалась би Ісаакові така віра неповною і недолугою? А чого навчив би він своїх синів і внуків? Легко вірити в Бога і Йому довіряти, коли в нашому житті все гаразд і немає жодних проблем. А зовсім по-іншому, коли ми із проблемами зустрічаємось віч-на-віч; важко, коли маємо долати проблеми, а ще важче тоді, коли питання постає про життя чи смерть! Смерть – це та межа, яка цілковито і повністю відкриває

наше відношення до Бога. І не просто смерть, а смерть важка, яка може вчинити безглуздим ціле наше життя і всю дотепершню віру. Саме тому Господь закликає Авраама, щоб він приніс у жертву свого сина. Багато батьків у такій ситуації воліли б сказати: «Боже, нехай так не буде! Нехай я помру, а він нехай живе!» Та Бог невблаганний: «Ні, ти будеш жити. Малий помре. І не просто помре, а стане жертвою, і ніхто інший не принесе його в жертву, а саме ти». А для того, щоб Авраам не засумнівався, кого саме треба принести в жертву, Бог робить чотириступеневе уточнення: 1. Візьми сина твого, а не якогось слугу; 2. Твого єдиного, а не того, що від рабині єгиптянки; 3. Якого любиш, яким радієш і на якого покладаєш всі твої надії; 4. Ісаака, того, якого ти так довго чекав, якого Сара народила і якому я дав ім'я; і принеси мені в жертву на горі, яку я тобі вкажу.

Бог – Розпорядник життя і смерті

Запитаймося й інше: чи зміг би Авраам зберегти життя Ісааку, якби відмовився принести цю жертву? Чи людина є розпорядником життя і смерті? Бо часто деякі люди переживають докори сумління і картають себе, мовляв, якби ми вчинили інакше, можливо, інші жили б: якби батько не купив синові машину, син не розбився б; якби донька швидше звернулась до лікарів, мати жила б; якби мати не впустила доньку на вечірку, вона не опинилась би в такому небезпечному місці і жила б… Ісаак міг померти з будь-якої причини: чи від хвороби, чи у війні, або внаслідок природного нещастя. Якщо Бог тебе не оберігає, чи можеш без нього зберегти себе чи іншого? Хіба не тримає Він у Своїй руці всіх: і живих і мертвих? Тому віра в Бога – це довір'я до Нього і в житті, й у смерті.

Авраам не ставить Богові претензій і з іншої причини: якщо помре Ісаак, то всі обітниці Божі насправді не здійсняться. Бог обіцяв Авраму численне потомство, землю і своє благословення. Авраам вже похилий віком і сам він не користатиме з цієї землі і не бачитиме розмноження свого потомства. Тільки Ісаак, ставши продовжувачем роду Авраама, може бути також гарантією того, що ці Божі обітниці стануть дійсністю. Проте, якщо Ісаак помре, вже не матимуть смислу всі обітниці Божі про землю і благословення. Адже й Авраам, і Сара стали ще більш похилі віком і народити ще одну дитину вони таки ніяк не зможуть.

Отримавши такий наказ і міркуючи по-людськи, Авраам відразу побачив, як руйнується все, на що він надіявся протягом багатьох років, а навіть десятиліть. Та міркуючи по-Божому, він бачив, що насправді віра в Бога – це не здійснення його слів, не перевірка, вчинить Бог так, як обіцяв, чи ні. Віра – це впевненість у Ньому Самому, в тому, що, що б Він не говорив і не чинив – Він говорить і чинить добре, Він знає, Він не бажає нам зла. Саме це внутрішнє переконання Авраама є фундаментальним для його слів і вчинків. Тому він не ставить питання, чи Бог дав правильні вказівки? Що буде по тому? Яким чином Бог здійснить Свої обіцянки?

Читаючи сторінки книги Буття, на яких Бог наказує Авраамові принести в жертву свого сина, ми відкриваємо, що насправді віри без проби не буває. І то не просто проби, а проби на життя і смерть. Подивімося, як часто християни «втрачають смисл життя», коли зустрічаються із труднощами, а навіть потрапляють у розпуку, коли опиняються перед обличчям смерті – не так важливо, чи смерті рідних, друзів, чи своєї власної. А кожний з нас повинен тільки себе запитати: чи довіряю Богу на слово, без гарантії, і в цій ситуації? Авраам довірився…

Далі буде

Ѿ҆́че на́шъ, и҆́же є҆сѝ на нб҃сѣ́хъ, да свѧти́тсѧ И҆́мѧ твоѐ: да прїи́детъ цр҃ствїе твоѐ: да бꙋ́детъ во́лѧ твоѧ̀, ꙗ҆́кѡ на нб҃сѝ, и҆ на землѝ: хлѣ́бъ на́шъ насꙋ́щный да́ждь на́мъ дне́сь: и҆ ѡ҆ста́ви на́м до́лги на́ша, ꙗ҆́кѡже и҆ мы̀ ѡ҆ставлѧемъ должникѡ́мъ на́шим: и҆ не введѝ на́съ во искꙋше́ние, но изба́ви на́съ ѿ лꙋка́вагѡ: ꙗ҆́кѡ твоѐ є҆́сть цр҃ствїе и҆ си́ла и҆ сла́ва во вѣ́ки. Ами́нь.

Літургія крок за кроком

о. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

(продовження)

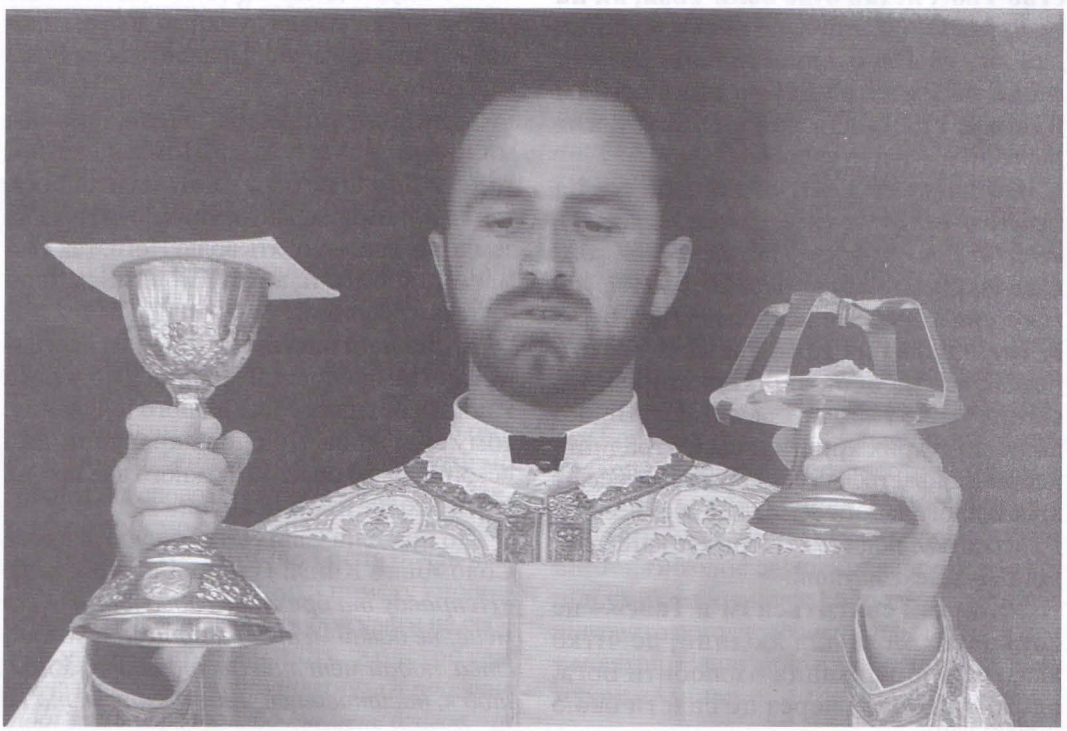

Після завершення виголосів диякона сам священик виголошує: **«І сподоби нас, Владико, зі сміливістю, неосудно сміти призивати Тебе, небесного Бога Отця, і мовити».** Цими словами ієрей звертається до Бога з проханням, щоб вірні могли достойно Його просити і прославляти тією молитвою, якої Він сам навчив людей. Молитва «Отче наш» досить важлива у житті християнина, найперше тому, що це молитва Сина до Отця – цим Христос показує, що ми справді діти Божі за благодаттю, що Бог нас усиновлює через Свого Єдинородного Сина Ісуса. Гадаю, буде доречно детальніше розглянути цю молитву, бо слова цієї молитви, які Ісус дає нам, Йому дав Отець *«Нині збагнули вони, що все, Тобою дане мені, – від Тебе» (Ів.17,7).*

«Отче Наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого».

Перший рядок **«Отче наш, що єси на небесах»** вказує на те, як Бог нас полюбив – *«Бог бо так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто увірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3, 16)*, також і на Його святість, бо Він перебуває на небі, звідкіля приходить світло, тепло і життя – це символ. Відповідно до старих християнських традицій небом називається увесь світ і весь всесвіт крім нашої планети Землі – це весь всесвіт, де перебуває Бог, що і стверджує катехизм: Бог є Дух Всюдисущий.

«…нехай святиться ім'я Твоє» – це конкретна мета для людини, де чітко вказане її покликання – «любити Бога, служити Йому і через це спасти свою душу», прославляючи Його своїм життям, ми самі освячуємося через це ім'я. Бог об'являє Своє ім'я, але об'являє його, виконуючи Своє спасенне діло. А для нас і в нас це діло здійснюється тільки тоді, якщо ім'я Його святиться нами і в нас (ККЦ 2808).

«…нехай прийде царство Твоє». Святе Письмо говорить про це так: *«Царство Боже – це праведність, мир і радість у Святому Дусі» (Рим. 14,17).* Ми взиваємо до Бога з цим проханням, щоб Він панував у наших серцях, приносячи в них мир і радість. Також Церква навчає, що Бог є Творцем Всесвіту та його Царем, як світу матеріального, так і надприродного, про що говорить молитва «Вірую».

«…нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Щоб ми могли це зрозуміти, треба найперше відмовитися від упереджених думок, похітливих бажань. Це очищує серця, що дає можливість пізнати, чого очікує від нас Бог. Бог – найбільше Добро, – схиляє наші думки до добра, і промовляє до нас у серці. Правдива воля Божа – це святість наша.

На небі служать Богові ангели, так щоб і ми навчились служити Йому на землі. Ангели ніколи не ображають на небі Бога, так і нам потрібно жити, уникаючи гріха на землі. Як вони творять волю Його, так і ми маємо творити її, а тому молимось, щоб бути нам добрими.

«Хліб наш насущний дай нам сьогодні…». Цими словами ми просимо у Бога хліба, необхідного для нашого існування, тому ми вживаємо слова «насущний» і «сьогодні», бо просимо кожного дня про те, що необхідне нам для життя.

До цих слів Святі Отці додають слова Соломона з Книги Приповідок (30, 8-9): *«Неправду та брехливе слово віддали від мене; не давай мені ані злиднів, ані багатства, подай мені лиш достатнього хліба, щоб я, наситившись, Тебе не зрікся, та не*

сказав: "Хто Господь?" – або, збіднівши, не став красти та не безчестив імені Бога мого». Тому просимо хліба щоденного, що є тимчасовим, кожного дня для підтримання життя, подібно як манна в пустелі.

Ще й про інший хліб Святі Отці говорять – хліб духовний, що символізує доброго проповідника, духівника, старця, який наситить і наповнить душу доброю і святою наукою, як написано в Євангелії: *«Людина житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих» (Мт 4, 4).*

Згідно з вченням Отців Церкви третій хліб – Хліб Небесний, який дав нам Христос – це Його Пресвяті Тіло і Кров: *«Беріть, їжте: це Моє Тіло» (Мт 26, 26).* Сам Ісус говорить: *«Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете Тіла Чоловічого Сина й не питимете Його Крові, не матимете життя в собі. Хто Тіло Моє їсть і Кров Мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскрешу його останнього дня. Бо Тіло Моє – їжа правдива, і Кров Моя – правдивий напій. Хто споживає Тіло Моє і Кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я в ньому» (Мт 6, 33).* Цей Хліб по можливості має бути щоденним, оскільки кожного дня ми маємо відчувати потребу в Господі.

«…і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». У цих словах Церква через вчення Апостолів вбачає наші гріхи. Ми повинні самі прощати тим, які нас скривдили чи завдали нам певне лихо чи дискомфорт. Тому, в цьому проханні під *«провинами»* ми розуміємо гріхи, а під словом *«винуватцям»* (боржникам) розуміємо осіб, що чимось завинили перед нами. Це тому, що Господь дав нам цим можливість зупинити помсту і поширення злоби, але навпаки стягувати на себе ласку Його і прихильність. Христос сам навчав нас цього через притчу: *«Я простив тобі ввесь борг той, бо ти мене благав. Чи не слід було й тобі змилосердитись над твоїм товаришем, як я був змилосердився над тобою?» (Мт.18, 33-35).*

«…і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого». Спокуси оточують людину всюди, і в кожного вони свої, тому просимо у Бога ласки вистояти в них: бо *«Господь знає, як визволяти побожних від спокуси» (2 Пет. 2, 9).* Проте, певні люди думають, що Бог спокушає. На це відповідь подає Новий Завіт: *«Блаженний чоловік, що перетриває пробу, бо він, як буде випробуваний, дістане вінець життя, що Господь обіцяв тим, які Його люблять. Ніхто спокушуваний нехай не каже: Бог мене спокушає; бо Бог не може бути спокушуваний злом, і сам Він не спокушає нікого; кожний спокушається своєю власною пожадливістю, яка його притягає і зводить. А потім пожадливість, завагітнівши, породжує гріх; гріх же, здійснений, – породжує смерть» (Як. 1, 12-15).* Як ще по іншому Святе Писання навчає про спокусу: *«Вас не спостигла ще спокуса понад людську силу. Бог вірний: Він не допустить, щоб вас спокушувано над вашу спроможність, але разом із спокусою дасть вам змогу її перенести» (1Кор. 10, 13)*, тому і молимось. Сам Христос навчає через апостола Марка: *«Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу, бадьорий бо дух, але немічне тіло!» (Мр. 14, 38).*

Коли триває молитва «Отче наш», ієрей піднімає руки до неба, що символізує дуже ревну і благальну молитву за всю Церкву, яку Бог йому поручив. Священик завершує Господню молитву виголосом: **«Бо твоє є царство, і сила, і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і на віки віків».** Виголос священика немов робить підсумок і запечатує Господню молитву, цілковито погоджуючись з всім проказаним у молитві. Нащо вірні в храмі відповідають хором: **«Амінь».**

Далі буде...

Любов не полонить

о. Віталій ТАРАСЕНКО

Одного разу мале ягня побачило діру в загорожі, через яку могло пролізти тільки воно. Не довго думаючи, вистрибнуло і опинилося на волі. Радості не було меж: ягня підстрибувало, співало, глибоко вдихало повітря, вказуючи, що вдихає свободу. "Яке гарне відчуття бути вільним!" – Так сказавши, воно побігло у незнаний край і зникло у далині. Поволі день хилився до заходу, наставала темрява, насувалася ніч і глибока темінь, нічого не було видно. У цій темряві воно на нещастя заплуталось у тернині і після багатьох намагань не змогло визволитись. Враз із цим прийшло почуття страху і потреба опіки. В одну мить, десь зовсім недалеко, ягня відчуло якесь гарчання і важкий, лякаючий подих. Проміння, що відходило від місяця, стрімко прорізало цю темряву і вже стало видно якусь постать із страшними обрисами, зеленими очима і виблискуючими зубами.

"Небезпека!" – усвідомило ягнятко і почало втікати що було сил, але все намарно. Воно здійняло крик благало про допомогу. Небезпека насувалась все ближче і ближче. Прийшла думка про кінець свободи, більше того, вже наблизився кінець життю. На превеликий подив небезпека враз відступила, а натомість ягня відчуло чиїсь міцні але ніжні руки, що взяли і пригорнули міцно до теплих грудей. Це був пастир, його кликали "Добрим Пастирем". Він нічого не питав, не домагався пояснень, не сварив, лише міцно притиснув до грудей, передаючи тепло, враз із ним також почуття безпеки і спокою.

Незабаром були в дома. Пастир положив спляче, втомлене ягня у стайні, а сам далі сів біля вогню на сторожі. Наступного ранку всі просили, щоб Добрий Пастир залатав дірку у загорожі, але на превеликий подив усіх він цього не зробив. Багато потім наближувалось до діри, багато заглядало крізь діру, щоб побачити щось інше, а може вдихнути іншого повітря? Ягня дивилось на них і не відповідало нічого, от лишень час від часу дивилось на свого Доброго пастиря, бажаючи переконатися, що воно біля нього.

Незабаром вони всі вийдуть із кошари і будуть поза огорожею, будуть на свободі. Та все ж будуть почуватися в безпеці, дивлячись час від часу за пастирем і переконуючись, що є близько нього.

Любов не полонить – вона завжди залишає можливість вибору. А якщо і ставить якусь загорожу, то для того, щоб вберегти і захоронити від небезпеки.

Не уникай піти до церкви, кажучи:

"Йде дощ, або сніг" – Та ж ти і в бурю йдеш на працю!

"Надворі спека" – А на футбол спеки немає?

"Так холодно надворі" – А в церкві так тепло і приємно!

"Я такий убогий" – За вхід до церкви грошей не беруть.

"Я багач" – Йому можна заподіяти.

"Ніхто мене до церкви не запросив!"
– А в кіно або театр запрошення треба?

"У мене малі діти" – Господь дітей любить.

"Там стільки лицемірів"
– Ти ж їх стрічаєш усюди щоденно.

"У мене ж гості" – Вони поважатимуть тебе, коли ти їх попросиш піти з тобою, або попросиш почекати, поки ти повернешся.

"У мене немає відповідної одежини"
– У церкві вистав моди немає.

"У церкві завжди грошей хочуть"
– Та й у магазині гроші треба дати.

"Піду, може, пізніше"
– А що буде, коли того "пізніше" не побачиш?

СПАДЩИНА СВЯТОЇ ВІРИ

Ми знаємо найбільше про тих 27 українських мучеників, котрих папа Іван Павло II беатифікував у 2001 році в Україні. Але є ще багато інших світлих постатей, які потрохи відходять по свою нагороду до Небесного Отця.

Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ

Марія ГОРОДЕЧНА

Драматичні сторінки історії нашої Церкви, які багаті прикладами милосердя і жертовності, формують наше сьогодення. Пізнати Церкву, яка творить тональність нашого життя, доктрина якої формує церковний вимір у суспільному житті нашої країни, вимір у прагненні до незалежності і свободи покликані допомогти книги, що вийшли друком у видавництві «МІСІОНЕР» Про тих, які «перед нами світять своїм непересічним геройством терпінь за свою Церкву і віру», про вартових Господнього світильника, не можна читати без хвилювання. Вони промовляють до нас своїм життям. І як актуально промовляють! Поезія о. Маркіяна Когута, прозові твори владики Софрона Мудрого, «Вартовий Господнього світильника» о. Климентія Василя Стасіва, «Провінція Пресвятої Тройці Сестер Чину Святого Василія Великого. Нариси з історії» Серафими Сало, «Слугині Світла» Ольги Кіс, «Життєносні стовпи Церкви» Лідії Купчик творять «велике історичне дерево» з іменами людей, які прислужилися до слави Церкви.» Про часи гонінь, мучеництва, ісповідництва та відступництва йдеться у збірнику документів «Хресною дорогою. Функціонування і спроби ліквідації УГКЦ в умовах СРСР у 1939-1941 та 1944-1947 роках», у книзі Михайла Гайковського «Хресна дорога УГКЦ (1939-1941 та 1944 -1947 р. р.), яка ґрунтується на маловідомих фактах або зовсім не відомих.

Зазвичай, ми не замислюємось над тим, що релігійні книги, які обираємо ми, авторами яких є богопосвячені особи, – це дар Любові. Вони – джерело нашої віри і патріотизму. Є складовою духовного гарту не лише християн, а й тих, хто розпочинає свій шлях до пізнання Бога.

Приємно констатувати ріст популярності релігійних книг «Місіонер» на українських книжкових форумах. Найкращою книгою цьогорічного фестивалю української книги «Джура – фест 2013» (м. Тернопіль), що названий організаторами «Великоднем книги», визнано працю отця Климентія Василя Стасіва «Вартовий Господнього світильника». Книга – переможець у номінації «Духовна література», є не лише розповіддю про життя сільського священика, який став утаєним світочем у часи гонінь християнської віри. Це самобутня пісня любові до Бога, до Церкви, до рідної землі. Вона запрошує у мандрівку зеленими отавами Прикарпаття, де народився і служив Богові о. Йосафат Лесів, утверджуючи християнські цінності життя, захоплюючи з першої сторінки, де "…пам'ять. несе у своїх скарбницях образ Вітчизни, як матерній святий лик, як ікону Богородиці, що вперше постала перед дитячими очима». Перед нами проходять події з життя катакомбної Церкви і її відродження. Як зазначає у Вступному слові Владика

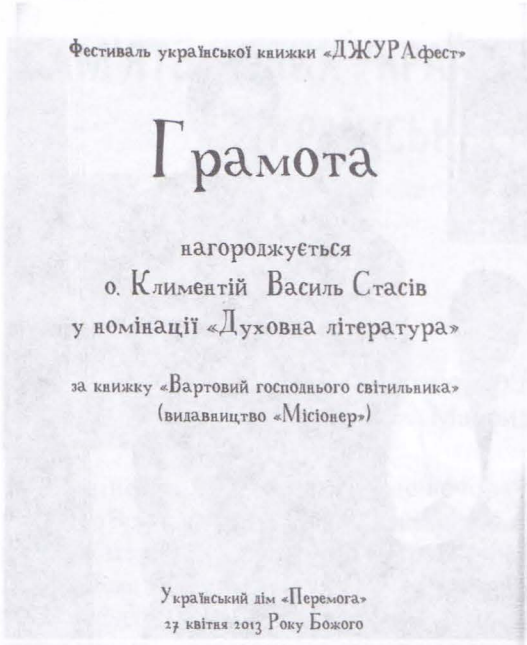
Фестиваль української книжки «ДЖУРАфест»

Грамота

нагороджується
о. Климентій Василь Стасів
у номінації «Духовна література»

за книжку «Вартовий господнього світильника»
(видавництво «Місіонер»)

Український дім «Перемога»
27 квітня 2013 Року Божого

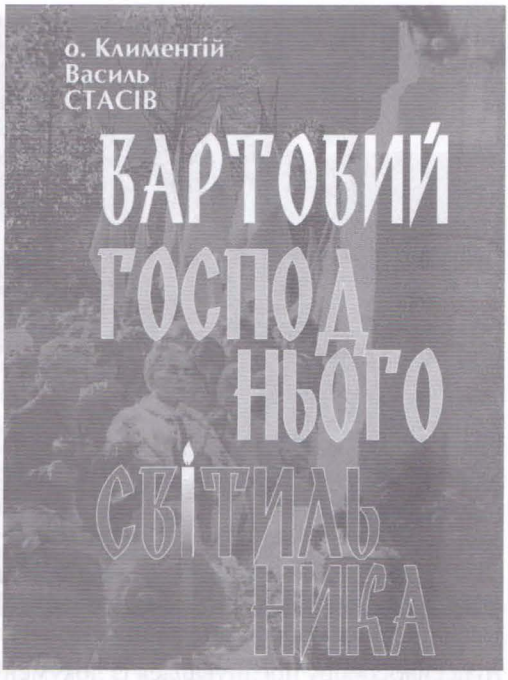

Софрон Мудрий: «Можу сміло говорити про цю книгу як про взірець увіковічення багатьох інших ревних і відданих душпастирів цієї епохи, які несли на собі тягар катакомбної Церкви, зберегли дух синівської любові до своєї Церкви й України, донесли живу віру, і пам'ять про них не має пропасти».

З якою сердечною щирістю, теплотою і любов'ю напоумляє нас книга, написана священиком, (скільки тонкої делікатності і лагідності!) Вона вчить на прикладах умін ня отця Йосафата Лесіва, як об'єднати паству, про потребу вдосконалювати себе за будь-яких обставин та послуху. І, найважливіше, – масштабності мислення і дії про цілу Церкву, завдяки якій «наш народ зможе відновити свої знищені голодоморами, сибірами, гулагами і соловками генетичні духовні й національні риси та повернутися до своїх первинних християнських коренів».

На цьогорічному святі вшанування Української Греко-Католицької Церкви під час культурно-просвітницького вечора пам'яті про Львівський псевдособор 1946 року та його наслідки (9.03.2013) була представлена історично-пізнавальної література видавництва «МІСІОНЕР» – спадщина святої віри. Святковий захід, що був організований Інститутом Історії Церкви, Лігою Українських Жінок та Музеєм історії релігії, від імені Преосвященного Владики Венедикта привітав і поблагословив о. Юрій Васьків. Всечесні отці Зиновій Хоркавий та Віталій Дудкевич, ЧСВВ, побажали учасникам у патріотичних промовах збагнути, як досягнути мети і призначення людини – якнайтіснішого співжиття з Богом. Розповідь Світлани Гуркіної, кандидата історичних наук, виконувача обов'язків директора Інституту Історії Церкви Українського Католицького Університету, про задум, підготовку та організацію Львівсько-

го псевдособору поєднувалася із документальним фільмом "Псевдособор на Святоюрській горі" та слайдами з кінохроніки собору 1946 року.

Про рани на церковному тілі, жертовність і муки, які зазнала Церква внаслідок переслідування, про становище священичих родин та людські долі йшлося у виступах Ірини Коломієць, менеджера Інституту Історії Церкви зі зв'язків з громадськістю, завідувача музею Йосифа Сліпого та Лідії Купчик, Голови Львівської міської Ліги Українських Жінок.

Автор книги «Життєносні стовпи Церкви» Лідія Купчик побудувала свою розповідь на прикладі мучеництва отців Володимира і Романа Лисків, наголосивши: «Їхній мартиролог – типовий для галицького священства». На вечорі була присутня родина о. Романа Лиска. Гармонійно, проникливо, щиро звучали музичні твори та поезія.

У канву гідного вшанування історичної пам'яті вплелася розповідь представника видавництва про скарбницю духовності – книги видавництва "МІСІОНЕР". Вірю, – поширення історичної правди стане основою гармонійного розвитку українського суспільства, адже, як зазначає о. Климентій Василь Стасів, не всі сьогодні усвідомлюють «який це був ризик для підпільного священика, яке геройство і самопожертву виявляли ті, хто… зважився на виклик безбожній системі. Однак люди мусять знати про ті події… та з вдячністю пам'ятати тих, хто очолив цей небувалий сплеск довго приховуваної духовної сили українців, незнищенної віри і любові до Господа» («Вартовий Господнього світильника»). Вірю, прийде час, коли збереження і поширення християнських цінностей і духовних традицій України набуде державної ваги. І перейде у державну площину поширення місії непересічного образу тих, хто відновлював національну пам'ять, благословляв національно-визвольні змагання, навчав українських дітей у братських, у церковно-приходських школах, плекав українські книги та поповнив блаженство переслідуваних за правду.

ПАМ'ЯТЬ НОВИХ УКРАЇНСЬКИХ МУЧЕНИКІВ ВАСИЛІЯН В УКРАЇНСЬКІЙ ПАРОХІЇ МАДРИДА (ІСПАНІЯ)

Любомир КАЛИНЕЦЬ
Мадрид, Іспанія

Це дійство відбулося під час вечора пам'яті «Величаємо вас, святі страстотерпці» 21 квітня в українській мадридській парохії Благовіщення Пресвятої Діви Марії на Аргуелєсі. Присвятили вечір пам'яті 50-літтю виходу з тюремних застінків на волю Патріарха УГКЦ Йосипа Сліпого та вшануванню нових священномучеників нашої Церкви, беатифікованих Папою Іваном-Павлом II 27 червня 2001 року у Львові. Захід проведено також у рамках 1025-ліття Хрещення Русі-України та Року віри, проголошеного цьогоріч Синодом єпископів УГКЦ.

Організатори літературно-музичної композиції майстерно поєднали як біографічні дані з життя страждальців за віру, так і багатющий ілюстративний матеріал, а заразом страсні пісні, молитви, вірші.

Родзинкою програми стало представлення кожного із блаженних мучеників їхніми близькими земляками з числа наших співбратів-заробітчан, які походять з теренів Львівщини, Івано-Франківщини, Тернопільщини, Закарпаття, Лемківщини. Зокрема уродженець м. Яворова Львівської обл., Голова асоціації "Українська Громада Іспанії за права, честь і гідність українців", Юрій Чопик представив присутнім у залі короткі біографічні дані про свого близького краянина з містечка Угнів – ієромонаха-василіянина, колишнього ігумена Дрогобицького монастиря о. Северіяна Бараника, ЧСВВ. Про о Якима Сеньківського, ЧСВВ, вихідця з с. Гаї Великі, поблизу Тернополя, згадував його земляк Степан Оліяр. Корінця нашого співбрата-заробітчанина Ярослава Допілка в Лемківщині. Відповідно він розказав про уродженця с. Пакошівка, поряд із Сяноком (тепер територія Польщі), преосвященного Владику Йосафата Коциловського, ЧСВВ. Нарешті співак з Чортківщини, що на Тернопіллі, Іван Голяк подав коротку довідку про свого земляка із сусіднього с. Швайківці о. Віталія Байрака, ЧСВВ.

Цікавою деталлю вечора-реквієму стала присутність і виступ найстаршого члена мадридської парохії 90-літнього пана Теодора Барабаша, який поділився своїми спогадами про приїзд Патріарха Йосипа в іспанську столицю в 1970 році. Тоді сімейство Барабашів гостинно приймало ієрарха УГКЦ у себе вдома, про що свідчать родинні світлини-реліквії.

Безперечно, прикрасили композицію стали виступи парохіяльного хору під керівництвом Галини Лях, молодіжного хору (регент Лідія Скальська), квартету, яким керує Ліля Ткачук, співака Івана Голяка та Наталі Стефанишин, котра продекламувала поезію Ліни Костенко «Ісус Христос розп'ятий був не раз…».

Прес-служба УКУ

Святкування дня Анни Ярославни в містечку Санліс

12 травня українці Парижа і околиць з'їхалися до королівського містечка Санліс, щоб відзначити пам'ять Анни Ярославни, доньки Ярослава Мудрого, королеви Франції.

У містечку Санліс розташований монастир, заснований Анною, а місцева школа носить її ім'я. У 2005 році Україна подарувала містечкові пам'ятник королеви.

Святкування розпочалися покладенням квітів до пам'ятника Анни Ярославни та меморіальної дошки пам'яті жертв Голодомору. Тут відбулася Божественна Літургія за участю владики Бориса (Гудзяка) та владики Гліба (Лончини), Єпарха Лондонського, і численного клиру. Також відбувся конкурс для дітей на найкращу вишиванку і святковий пасхальний кошик.

За матеріалами: РІСУ та УНІАН-релігії

Папа Франциск канонізував 800 італійців

Папа Франциск на церемонії у Ватикані канонізував 800 жертв різанини, вчиненої в 1480 році солдатами Оттоманської імперії.

У південно-італійському місті Отранто турки відрубали їм голови за те, що вони відмовилися прийняти іслам. Імена цих людей невідомі, за винятком лише одного чоловіка – Антоніо Примальдо. Серед канонізованих у неділю є дві черниці з Латинської Америки – Лаура Монтойя з Колумбії та Марія Гвадалупе Гарсіа Завала з Мексики, які померли в XX столітті. Свята Мати Лаура Монтойя присвятила своє життя допомозі місцевим людям. Інша жінка, яку Папа Франциск нарік Мати "Лупіта", переховувала католиків під час боротьби уряду з релігією в 1920 році.

За матеріалами: Католицький Оглядач

На Всесвітній день молоді прибуде понад сто делегатів зі Святої Землі

115 молодих християн зі Святої Землі збираються взяти участь у Всесвітньому дні молоді, який відбудеться в Ріо-де-Жанейро 23-28 липня. У складі групи – 95 осіб з Ізраїлю і 20 з території Палестинської національної адміністрації. Молодь буде супроводжувати латинський Патріарший вікарій в Єрусалимі та Палестині єпископ Вільям Шомалі.

Всесвітній день молоді в Бразилії стане наймасштабнішою подією, яку організовує Католицька Церква 2013 року. За словами посла Бразилії при Святому Престолі Андреса Бельтрама Альвареса, на нього приїдуть більше іноземців, ніж на чемпіонат світу з футболу, який відбудеться у Бразилії 2014 року.

Консульства Бразилії в усіх країнах видаватимуть безкоштовні візи учасникам Всесвітнього дня молоді. Взяти участь у молодіжному форумі, де здійснить кілька богослужінь Папа Римський Франциск, висловили бажання близько 2 млн. молодих людей з усього світу.

Помер владика Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Микола Сімкайло

21 травня у реанімаційному відділенні Коломийської районної лікарні помер владика Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Микола Сімкайло. Причиною смерті стало хворе серце.

Микола Сімкайло народився 21 листопада 1952 року в Караганді, де відбували заслання його батьки за участь в УПА. У 1963 році батьки повернулися в Україну. Родина Сімкайлів була близько знайомою з єпископом підпільної УГКЦ Павлом (Василиком), який часто відправляв Богослужіння в їхній хаті. 15 травня 1974 року в селі Підпечари під час Божественної Літургії владика Павло (Василик) уділив Миколі дияконські і священичі свячення. У той момент розпочався тернистий шлях підпільного священика: переважно вночі їздив по станицях УГКЦ Івано-Франківської, Тернопільської та Львівської областей, несучи людям Боже Слово. Він був членом делегації, яка виборювала права УГКЦ в Москві, а також ланцюгового голодування, що тривало з 19 травня до 24 листопада 1989 року.

1 жовтня 1989 року в Івано-Франківську відбулася 50-тисячна демонстрація вірних і прихильників УГКЦ, під час якої отець Микола відслужив панахиду і виголосив проповідь на могилі січових стрільців.

2 червня 2005 року Микола Сімкайло номінований єпархом Коломийсько-Чернівецьким УГКЦ. Єпископська хіротонія владики Миколи Сімкайла відбулася 12 липня 2005 року.

За матеріалами: pl.radiovatikana.va та Католицький Огляднач

80 відсотків християн Іраку покинули батьківщину

80 відсотків іракських християн покинули свою батьківщину після падіння режиму Саддама Хусейна 2003 року. Ситуацію в Іраку можна назвати справжньою арабською зимою. Країна, яка є колискою цивілізації і християнства, стала місцем, де християни є у вигнанні або перебувають під загрозою і мусять переховуватися.

Інформаційний центр Молодіжної комісії Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

VI Фестиваль Христового міста «Вгору серця – 2013» в Івано-Франківську

У неділю, 12 травня 2013 року, в Івано-Франківську завершився VI Фестиваль Христового міста «Вгору серця – 2013». Цей захід, організований Молодіжною комісією Івано-Франківської архієпархії, традиційно проходить в Івано-Франківську в рамках святкування Дня міста.

Усіх присутніх та учасників Фестивалю привітали: владика Володимир (Війтишин), Архиєпископ і Митрополит Івано-Франківський, отець Віталій Дем'янець, голова Молодіжної комісії Івано-Франківської архієпархії, та п. Михайло Верес, заступник міського голови Івано-Франківська.

ВІДГОМІН ВЕЛИКОДНЯ У МАДРИДСЬКІЙ ОКОЛИЦІ (ІСПАНІЯ)

Любомир КАЛИНЕЦЬ,
Мадрид, Іспанія

Напрочуд урожайною і насиченою на яскраві та незабутні події виявилася субота днина 11 травня в українському культурно-освітньому центрі «Дивосвіт», що діє в містечку Алькоркон поблизу іспанської столиці. Напередодні Провідної неділі, яку з давніх-давен по-особливому прийнято вшановувати у нас вдома, члени цієї асоціації вирішили не залишатися осторонь милих серцю будь-кого з нас, заробітчан, традицій.

Коротка довідка. *Українську асоціацію «Культурно-освітній центр «Дивосвіт» започатковано торік у вересні 6 грудня її офіційно зареєстрували відповідні іспанські органи.*

Проте від листопада 2007 року під такою ж назвою вже функціонує українська суботня школа. Відповідно, вона і дала поштовх до утворення надбудовчої структури, яким і став центр. Навчальний заклад, який діє тепер під його егідою, є одним з найчисельніших у Європі. Тут навчається понад 200 українських діток.

Одним з перших заходів новоутвореної асоціації стало проведення днів святого Миколая в грудні минулого року. В рамках цього святкування в центрі «Дивосвіт» приймали дорогих гостей – учасників Національного заслуженого академічного народного хору імені Григорія Верьовки, які завітали до школярів з концертом.

Спочатку в програмі святкувань організатори запрограмували проведення гаївок. По-різному називають їх в Україні. Залежно від конкретних регіонів побутують такі назви: ягівка, ягілка, гаілка, гагілка, магілка, галанівка, лаголайка, риндзівка та інші. Проте єднає їх усіх те, що виконуються вони тільки у часі Великодніх свят, і є, безумовно, дорогоцінним надбанням культури наших дідів-прадідів. Крім цього, що не маловажно, вони звеселяють наш заробітчанський люд за тисячі кілометрів від отчих місць, несуть в його душу красу й оптимізм, не дають розбурхатися тузі-ностальгії.

Участь в алькорконівських гаївках взяли дошкільнята та учні першого-п'ятих класів суботньої школи. Звісно, виступ дітей у такому заході не міг не викликати підвищеної уваги зі сторони їхніх батьків. Отож вони численно заполонили шкільне подвір'я. Гарно оформлена площа перед приміщенням центру розцвіла прегарними барвами наших вишиваних строїв, наповнилася звучними голосочками дітлахів. Вони ж і водили відомі багатьом гаївки «Пані Іванна», «Купса», «Жучок», «Мак», «Кривий танець», «Подоляночка». Особливе зацікавлення викликала у школярів проведена в ігровій формі «Вербовая дощечка», до якої вдалося залучити ще й батьків.

Мабуть, не було в той час жодної байдужої душі на прилеглій території. Без сумніву, свято гаївок вдалося на славу. І в його успіху є чимала заслуга організаторів і безпосередніх учасників – музичного керівника школи Оксани Маланяк, учителів та працівників: Наталі Бігун, Наталі Бондаренко, Світлани Михалюк, Тетяни Орищич, Надії Ляхоцької, Анни Гречин, Зоряни Байко, Наталі Жилки, директора та класного керівника 5-го класу Оксани Горін.

Дещо пізніше у 9-Б класі урочисто відзначили День Матері. Цікава деталь: наші діти мають чудову нагоду вітати своїх матусь двічі – спочатку в першу неділю травня, коли це свято приходить в оселі іспанців. А ось наступного вихідного день Матері святкують уже в Україні. Ясна річ, «Дивосвіт» не міг не провести це свято згідно з нашими традиціями. Гарні вірші, мелодійні пісні дарували цього дня дев'ятикласники як своїм ненькам, так і класному керівникові Оксані Ганич.

Завершувалося ж це урочисте дійство концертно-розважальною програмою «Согласно заспіваймо», підготовленою спільними зусиллями господарів і вірян української греко-католицької парохії Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мадриді, зокрема її адміністратором отцем Іваном Липкою.

Саме таку назву було вибрано неспроста. Ці два слова є першими в пречудовій воскресній пісні, у якій велично лунає:

«Согласно заспіваймо, веселімся разом днесь,

Ісуса прославляймо, Він бо із мертвих воскрес!»

Безперечно, цей вислів мав на меті передати надзвичайно піднесену й іскрометну атмосферу торжества, яке запланували режисери-постановники в рамках святкування Воскресіння Христового.

Щоб втілити цю ідею в життя та звеселити своїм співом алькорконівську українську громаду, до неї в гості завітали вже добре знані серед заробітчанської братії країни фламенко наші виконавці Любомира Нарозя, Іван Голяк, Степан Оліяр, Ліля Ткачук. До них долучилася також уже згадувана тутешня бандуристка та співачка Оксана Маланяк.

Концерт викликав зливу пречудових емоцій: і радісних, і сумних. По-іншому й не могло бути, адже пісні, підібрані учасниками програми, розповідали про вічне, розумне, добре. Виступи артистів супроводжували бурхливі оплески та непрохані сльози.

А увінчали святочну програму запальні танці для всіх присутніх, які затяглися аж до півночі. Що ж, як мовиться, є час працювати, а є час відпочивати по-нашому. І це, незважаючи на віддаль, що розділяє нас з рідним краєм.

12 РОКІВ МІСІЙ З ІКОНОЮ «ПРЕСТІЛ ПРЕМУДРОСТІ»

Світлої пам'яті візиту блаженного Папи Івана Павла II в Україну

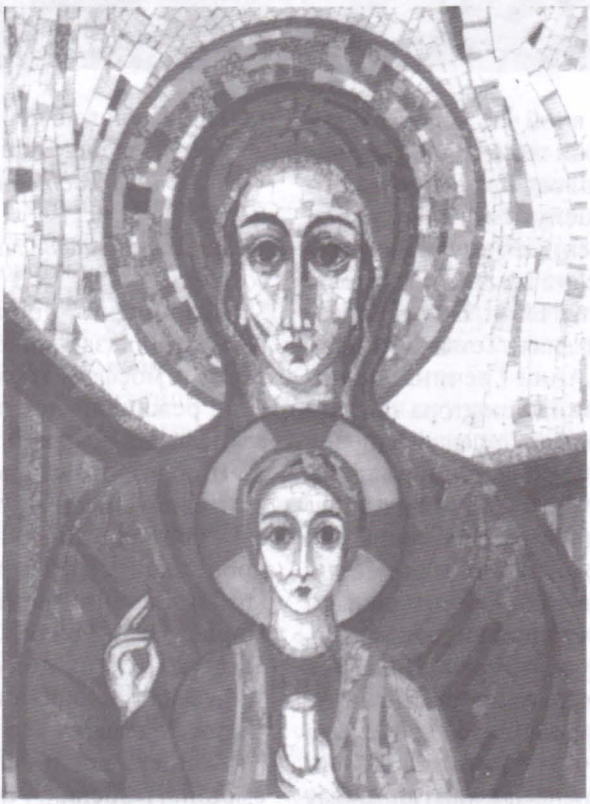

Престіл Премудрості

Молитва до Матері Божої «Престіл Премудрості»

Престоле Премудрості, молися за нас. Пресвята Богородице, Ти найбільша в небі, бо носила Того, Кого небеса і земля не могли носити. Ти, Діво і Мати, є живим Престолом вічного Слова, що сталося Чоловіком, Сина Бога Отця, боголюдської Премудрості, у якій все існує, бо Премудрість у любові об'єднує все.

З ласки Божої та благословення Архиєпископа і Митрополита Львівської Архиєпархії УГКЦ кир Ігоря Возьняка від 7.11.2002 р. та блаженного Папи Івана Павла II від 23.02.2003 р. на діяльність товариства «Престіл Премудрості» з метою духовного відродження учнів, студентів, іншої молоді, «щоб усі були одно», продовжуються паломництва-місії з копією ікони «Престіл Премудрості». Автор оригіналу мозаїки о. Марко Іван Рупнік, член Папської ради у справах культури.

За роки діяльності товариства настоятелі храмів, керівники навчальних закладів дуже радо проводили зі священиками молитву та урочистості з копією ікони «Престіл Премудрості» під особливим духовним проводом блаженної пам'яті о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ. Члени товариства звершували паломництва, представляли Україну в Ватикані у 2004 р., в Люрді на останньому паломництві Папи Івана Павла II, в Парижі, на ТЕЗЕ у Варшаві, в Будапешті, в Кракові 2006 р., на молитві, святій Літургії з Папою Венедиктом XVI.

З нагоди ювілею 10-річчя товариства «Престіл Премудрості» п. Іван Луць, член Папської Академії за життя у Ватикані, директор медичного коледжу у Львові, представив студентам коледжу діяльність товариства.

Було організовано урочистості з іконою «Престіл Премудрості» також у Львівському національному університеті ветеринарної медицини ім. С. Гжицького. П. Олег Огірко, професор, виступив з доповіддю на тему «Митрополит Андрей Шептицький про Божу мудрість». П. Марія Бачинська, ветеран цього університету, розповіла про чудотворну Теребовлянську ікону Божої Матері та про інші чудотворні стародавні прекрасні українські ікони та святі місця. У 2013 р. після багаторічної боротьби з молитвою до Божої Матері Львівський університет ветеринарної медицини відстояв свою незалежність від об'єднання з Аграрним університетом.

За свідченнями директора Львівської СШ №78 урочистості й моління з іконою «Престіл Премудрості» дали нове дихання школі під опікою Пресвятої Богородиці. Вчителі християнської етики: п. Галина Бавдис та інші підготували учнів, які висловили свої привітання на прославу Божій Матері.

У кожному навчальному закладі учні, студенти, як весняні квіти, в українських вишиванках у єдності сердець молились у рамках святкування 1025-річчя хрещення України- Руси. Вчитель християнської етики ЛСШ №57 п. Романа Ковальська розповіла про те, що з хрещенням українського народу поширилась пошана і любов до Пречистої Діви Марії, Україна та її народ віддані під Покров Пресвятої Богородиці.

На молитовну пам'ять і просвітлення Божою мудрістю навчальні заклади та храми отримали ікону «Престіл Премудрості» (копію) та образки кожному учневі, студентові.

Дякуємо всевишньому Господеві, Пресвятій Богородиці, о. Віталію Дудкевичу, ЧСВВ, синкелу Львівської Митрополії УГКЦ, о. Михайлу Гарвату, о. Оресту Фердині, настоятелям, священикам монастирів і храмів, керівникам навчальних закладів та всім співучасникам за участь у молитві, заходах і паломництвах.

Заохочуємо всіх бажаючих, особливо молодь, до співучасті та поповнення лав товариства «Перстіл Премудрості». Просимо й будемо молитовно вдячні людям доброї волі за фінансову підтримку і транспорт для проведення паломництв.

З молитвою
Ярослава ЦАРУК, катехит,
голова товариства «Престіл Премудрості»,
м. Львів

ПОДВИЖНИК

Марія ОЛЬХОВА,
с. Кліцко,
Городоцький р-н,
Львівська обл.

Отець Антін Бачинський отримав парафію сіл Кліцка та Якимчиць, Чулович і Катеринич на Городоччині, була це орієнтовно остання чверть XIX ст.

Місія життя священика – насамперед духовне служіння парафіянам (відправа богослужінь, сповідь, хрестини, шлюб, похорон). О. Антін розумів цю місію далеко ширше і глибше. Він почав рішучу боротьбу з пияцтвом, яке було великою бідою селян. Як проповідник і добрий оратор він поєднував Божу науку з настановами про шкідливість алкоголю, зокрема для розумових здібностей потомства. Така праця о. Антона дала добрі результати: число п'яниць значно зменшилось, а корчма в Якимчицях, не даючи зиску, була закрита.

О. Антін Бачинський активно боровся з москвофільством, бо Клітецька парафія була в оточенні москвофілів-священиків сіл Грімно, Велика Горожанна (теперішня Градівка). Москвофіли «проповідували» селянам, що українська нація не є самодостатньою, а часткою «рускаго народа». Вони категорично виступали проти української державності.

Отець А. Бачинський спричинився до освіти і просвіти народу. У 1894 р. він відкрив у Кліцку чотирирічну народну школу. Будинок, який збудував о. Бачинський за кошти громади, стоїть дотепер. Добрий парох провадив велику організаторську, заохочувальну роботу серед парафіян сіл Кліцка і Якимчиць щодо навчання дітей у вищих школах.

Ще однією віхою в суспільному житті сіл Кліцка та Якимчиць була діяльність товариства «Просвіта». Отець А. Бачинський звертається в письмовій формі (5 червня 1897 р.) до Цісарсько-Королівського Намісництва у Львові з проханням дозволу заснувати у с. Кліцку та Якимчицях Товариство і Читальню «Просвіти». Одержавши дозвіл, за підтримки найбільш свідомих і активних мешканців сіл, створює Читальню «Просвіти», яка у 1904 р. налічує вже 100 членів, в бібліотеці 150 книжок, а у власному домі «Просвіти» містилася громадська крамниця.

О. А. Бачинський був на подив енергійною людиною, добрим організатором і, окрім недільних проповідей, встигав готувати реферати до кожної дати чи свята, в цьому йому допомагали хлопці-студенти з обох сіл.

У Комарному його соратником і учнем був о. Володимир Петрик, на Рудеччині – о. Степан Онишкевич та о Яків Косоноцький. Усі вони разом під проводом о. Антона спричинилися до того, що Комарнівщина і Рудеччина, зокрема села Кліцко і Якимчиці, були одними із найсвідоміших у Галичині, дали багато людей з вищою освітою, які стали оборонцями та подвижниками української державності в 1918-20-х рр. в Галичині.

Як визначний церковний і громадський діяч Комарнівщини і Рудеччини о. А. Бачинський багато зробив для Кліцка і Якимчиць, Чулович і Катеринич, для духовного оздоровлення людей, заклав міцну основу освітньо-суспільної праці. Упродовж свого життя о. Антін Бачинський твердо стояв на ґрунті української національної ідеї, неухильно виконував священичий обов'язок. Він навчив людей найвище цінувати подвижницьку працю в ім'я свого народу, самовіддано любити Бога й Україну. У священнослужінні

о. А. Бачинський відзначився і є прикладом нинішнім священикам, яким духом повинен жити душпастир.

Помер о. Антін Бачинський у 1911 р. на Зелені свята, був похований з великими почестями в Кліцку за участю багатьох священиків і тисяч людей з навколишніх сіл, Комарна і Рудок. На могилі виступали священики, а також Григорій Тершаківець, що був учнем і духовним спадкоємцем отця.

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ РОЗПОЧАЛИ БУДІВНИЦТВО ХРАМУ В БРЮХОВИЧАХ

бр. Мар'ян ДОЛІШНИЙ, ЧСВВ,
Студент II курсу ВІФБС

У суботу, 11 травня 2013 року, було здійснено чин освячення наріжного каменя під забудову храму на честь Собору Пресвятої Богородиці при Василіянській семінарії в Брюховичах. У присутності василіянської братії з Брюхович і з навколишніх монастирів, жертводавців та виконавців робіт Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, очолив чин освячення. Звертаючись до учасників дійства, о. Пантелеймон наголосив на тому, що Василіянська семінарія давно потребувала своєї святині. Відповідальний за будівництво храму о. Михайло Лучків, ЧСВВ, парох храму Святого Андрія Первозванного в м. Львові.

Василіянський інститут філософсько-богословських студій ім. Йосифа Велямина Рутського (повна назва семінарії) – це навчальний заклад, де готуються майбутні ченці-священики, які згодом понесуть Боже слово людям. Впродовж шести років семінаристи-василіяни вивчають філософські, богословські та біблійні дисципліни. На п'ятому курсі, після складення довічних обітів у Василіянському Чині, ченці приймають дияконські свячення, а після закінчення шестирічних студій отримують святу Тайну Священства. Кожного року вище згадана семінарія Отців Василіян у Брюховичах дає Чинові та Церкві нових священиків, богословів. 11 листопада 2012 року ми святкували ювілей 10-річчя академічної діяльності ВІФБС.

«Просіть Господаря жнив, щоб послав робітників на свої жнива...» (Мт 9, 37-38). Цими словами Христос закликає всіх нас дбати про покликання до монашого подвигу та священичого служіння. Найперше, долучаємося до цього молитвою за нові й ревні покликання до монашого і священичого стану, а також своєю жертовною допомогою на утримання і забезпечення найнеобхіднішим студентської чернечої братії.

P.S. *Висловлюємо щиру подяку всім, хто матеріально чи молитовно долучився чи має намір долучитися до утримання василіянської семінарії в Брюховичах, а разом з тим до поширення Божого Царства в людських душах. Нехай Милосердний Господь і Його Пречиста Мати завжди супроводжують вас на дорозі життя.*

Для добродіїв і жертводавців будівництва храму при Василіянській семінарії в Брюховичах подаємо ось ці реквізити:

Центральна філія ПАТ «Кредобанк»
МФО 325365
САЛАМАХА МИХАЙЛО ПЕТРОВИЧ
Рах. 2620801450895
Ід. Код 2634921239

**Під час переведення коштів обов'язково зазначайте ціль: «на будівництво храму в Брюховичах». Наперед вдячні вам за щедрість і доброту.*

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕГІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА
ПРИ МОНАСТИРІ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН
ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

ОГОЛОШУЄ

Конкурсний набір учнів
У 8, 9, 10-ті класи на 2013–2014 навчальний рік
Колегіум має державну акредитацію.
(іноземна мова навчання – англійська або німецька)

Для вступу необхідні такі документи (зразки окремих документів можна завантажити з сайту колегіуму http://buchachkolegium.at.ua/):

- свідоцтво про базову освіту
- (після 7-го і 8-го класу — табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайну Хрещення та Миропомазання (оригінал);
- медичні довідки (форма 086-У, 063-О);
- 4 фото розміром 3х4 см.;
- характеристика зі школи;
- довідку про присвоєння ідентифікаційного коду;
- автобіографія;
- довідка з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо);
- чотири конверти з марками;
- заява батьків;
- папка із зав'язками для документів.

Прийом документів з 17 червня до 5 липня (з 9:00 до 17:00 год.)
Вступні випробування в суботу, 6 липня з 10:00 год. з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:

- Комплексна співбесіда з християнської етики, історії України, іноземної мови (англійська або німецька);
- Українська мова (диктант).

Для вступу у 8-й і 9-й класи:

- Співбесіда з християнської етики,
- Українська мова (диктант)

Адреса колегіуму:
Бучацький колегіум імені святого Йосафата,
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач, Тернопільська обл. 48400
Тел.: (035-44) 215-49
Факс: (035-44) 222-91
Сайт: http://buchachkolegium.at.ua/
E-mail: buchach-kolegium@ukr.net, kolegiumbuch@gmail.com

МОНАШІ ОБЛЕЧИНИ В КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ,
Соцій Крехівського новіціяту

У Томину неділю, 12 травня 2013 р., у василіянському монастирі святого Миколая, в Крехові, відбулися монаші Облечини дванадцяти братів-кандидатів.

Урочисту Божественну Літургію, яка розпочалася об 11:00 год. очолив Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. З ним співслужили 14 священиків, серед яких – о. Йоан Лубів, ЧСВВ, магістр новіціяту, о. Макарій Флячок, ЧСВВ, Провінційний Радник, о. Макарій Солюк, ЧСВВ, Провінційний Економ, о. Микола Шикітка, батько одного з братів, що облекалися цієї неділі, та інші священики. Службу Божу співав хор з парафії Матері Божої Неустанної Помочі при монастирі Отців Редемптористів у Івано-Франківську.

Під час Літургії брати-новики Антоній Канюк та Віталій Павлюк ввели кандидатів до храму. Прийшовши перед іконостас, брати зробили три доземні поклони та лягли хрестовидно. Опісля, приклякнувши, зачитали заяву про бажання розпочати дванадцятимісячний канонічний новіціят. Після цього відбувся обряд постриження, який здійснив магістр новіціяту о. Йоан, під час якого брати-кандидати отримали монаше ім'я. Ось імена новоодягнених братів: **Миколай Павло Баранюк, Христофор Тарас Кушпіт, Ігнатій Василь Кучирка, Августин Ігор Панас, Єфрем Микола Шикітка, Арсеній Андрій Бакай, Лука Мирослав Горгота, Давид Тарас Козин, Юліян Іван Пилипів, Стефан Роман Дуда, Микита Віталій Овчар, Мартин Сергій Буркуш** (з Закарпаття). Згодом брати отримали монаший одяг – габіт, каптур та шкіряний пояс. Після цього братам було вручено вервицю та ручний хрест. На закінчення обряду Облечин о. Пантелеймон уділив братам-новикам благословення та привітав їх із знаменним днем у їхньому житті. Як також він привітав всіх присутніх у храмі, особливо матерів, адже в цю неділю в особливий спосіб вшановуємо наших дорогих матерів.

Опісля зі словами подяки від імені всіх новоодягнених братів звернувся брат Христофор Кушпіт, який найперше подякував Богові за дар життя і покликання. Потім він подякував батькам за все, що подарували в житті, подякував друзям та знайомим, всім, що супроводжували їх в житті, особливо в часі кандидатури.

Опісля батьків, родичів та знайомих було запрошено до монастирської трапези, під час якої новоодягнені брати привітали своїх матерів з Днем Матері, подарувавши їм декілька пісень та квіти. Відтак було продемонстровано фільм "Історія мого покликання", змонтований самими братами. У цьому фільмі кожен по-простому, але щиро розповів про історію свого покликання.

Сьогоднішній день подарував неймовірні почуття новикам, щастя для батьків, радість для друзів, та надію, що молоді та творчі ченці у близькому майбутньому продовжать працювати на славу Божу.

PS. Не можемо не згадати про блаженної пам'яті брата Мирона Максиміва, який також мав облекатися цієї неділі, але через сердечну недостатність відійшов у вічність за день до Облечин, перед тим примірявши василіянську монашу рясу.

НА ПОЧАТКУ МОНАШОГО ЖИТТЯ ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ БРАТ МИРОН МАКСИМІВ

Бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ,
новик Крехівського монастиря

У суботу 11 травня в Крехові на 54 році життя, 2 році чернечого покликання помер брат-кандидат Мирон Максимів.

Брат Мирон прийшов до монастиря 26 березня 2012 року. На той час йому було більше, як 50 років, отож він потребував окремого дозволу від Протоархимандрита на вступ до монастиря.

У монастирі бр. Мирон виконував служіння водія, а також, будучи за спеціальністю медиком, він відповідав за ліки і надавав братам першу медичну допомогу. Неодноразово бр. Мирон серед ночі виконував цей свій обов'язок, коли хтось із ченців нездужав.

Останнім часом бр. Мирон частково скаржився на свій стан здоров'я. Мав сильні болі у спині. Лікар поставив невтішний діагноз – хребтова грижа. Була потрібна операція.

10 травня разом з іншими 12-ма кандидатами бр. Мирон склав допускний іспит перед облечинами в чернечий одяг. Цього дня, приміряючи габіт, він радів, наче дитина, ділячись цією радістю з іншими. І того ж вечора, немов би передчуваючи свій відхід, подякував магістру новіціяту о. Йоану, Ігумену о. Атанасію за гарне виховання та за добрий приклад.

У ночі бр. Мирон відчув сильний біль у спині і пішов у лазарет прийняти ліки. Проте звідти він уже не повернувся до своєї келії. Зранку брати знайшли його мертвим. Розтин тіла показав, що смерть настала внаслідок сильної серцевої недостатності.

Під час облечин Протоігумен о. Пантелеймон закликав нас, братів, що облеклися, завжди пам'ятати про бр. Мирона, який, на жаль, не дожив одного дня, щоб бути з нами. Напевно така була Божа воля, щоб він перший з усіх нас зустрівся з Воскреслим Христом. Певно Бог хотів, щоб ми мали заступника на небі.

13 травня відбувся похорон. Рідний брат бр. Мирона о. Марко Максимів, ЧСВВ, у своєму прощальному слові сказав, що, незважаючи на короткий час свого перебування в монастирі, бр. Мирон осягнув велику досконалість у чеснотах, зумів в один момент відкинути принади грішного життя і посвятити себе Богові.

Також і ми, брати, завжди будемо у своїх молитвах і серцях пам'ятати бр. Мирона, його доброту, щирість, ревність, жертовність, вміння порадити, допомогти. Маючи 54 роки, він годився нам за батька, але зумів себе понизити до наймолодшого. Деколи він з любов'ю міг сказати: «Мої діточки». Він умів по-дитячому радіти простими речами, про які ми забуваємо чи навіть не зауважуємо. Ми щиро вдячні Богові за те, що мали можливість бути з ним цей рік кандидатури.

Молися за нас, наш брате Мироне, проси в Бога ласк для нас, твоїх братів!

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ ВІДПУСТ У КРЕХОВІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У другій половині травня свята Церква вшановує святого Отця Миколая, Мир Лікійського Чудотворця, а саме – перенесення його святих мощей до італійського міста Барі. Цей святий користується особливою набожністю в українському народі: на його честь побудовано багато церков і каплиць, у кожній християнській родині є його ікона чи образ, складено чимало богослужінь, молитов на його честь. Саме цьому святому посвячено василіянський монастир у Крехові, недалеко від Жовкви. Цього року відпустові святкування відбулися 18-19 травня.

Відпустові святкування розпочалися о 14:00 год. процесійним ходом до чудотворного джерела, недалеко від монастиря. Під час походу вірні молилися вервицю та співали побожні пісні. На джерелі о. Йосафат Коваль, ЧСВВ освятив воду. Опісля кількома словами звернуся до прочан, привітавши їх у Крехові.

О 16:00 год. розпочалася Хресна Дорога по горі Побійній, яку очолив Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. Під час хресного ходу на кожній зупинці священики воголошували проповіді – роздумували про послання Святішого Отця Венедикта XVI, Папи Римського "Porta fidei – Двері віри", про кожну із частин Символу віри та про послання Блаженнішого Святослава з нагоди Року Віри "Одна віра, одне хрещення".

О 20:00 год. розпочалася урочиста Вечірня з Литією, яку відслужив Протоігумен о. Пантелеймон. Після Вечірні було урочисто перенесено з монастирської каплиці на відпустову площу чудотворну ікону святого Отця Миколая. О 22:00 год. розпочалася Служба Божа, яку очолив о. Василій Тучапець, ЧСВВ, Вікарій Протоігумена та ігумен монастиря св. Василія Великого в Києві.

Опівночі розпочалися нічні чування: на відпустовій площі чування для молоді проводив о. Йосиф Щур, ЧСВВ, настоятель василіянського монастиря в смт. Покотилівка, біля Харкова, а в храмі для вірних чування проводив о. Віталій Попадюк, ЧСВВ, головний редактор часопису "Місіонар".

Наступного дня, в неділю, 19 травня, відпустові моління розпочалися о 8:00 год. урочистою Утренею та Молебнем до св. Отця Миколая, які відслужив Протоігумен.

О 10:30 год. урочиста процесія на чолі з Преосвященним Владикою Василієм Івасюком, Єпископом Одесько-Кримським вирушила на відпустову площу. На площі Владику привітала, за давнім українським звичаєм, молодь села хлібом і сіллю.

Об 11:00 год. розпочалася урочиста Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Преосвященний Владика Василій. З ним співслужили: о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, о. Павло Райчинець, ЧСВВ, Протоігумен Провінції святого Миколая, що на Закарпатті, о. Ігор Колісник, ЧНІ, Протоігумен Отців Редемптористів в Україні, о. Василій Тучапець, ЧСВВ, о. Макарій Флячок, ЧСВВ, Провінційний Радник, о. Макарій Солюк, ЧСВВ, Провінційний Економ, о. Теодосій Грень, ЧСВВ, Редактор Української секції Радіо Ватикан та віцеректор української Колегії Покрову Пресвятої Богородиці в Римі, о. Макарій Ленів, ЧСВВ, настоятель василіянського монастиря у Херсоні, о. Ярослав Малиш, секретар Владики Михаїла Колтуна, та інші священики.

Під час проповіді Преосвященний Владика Василій наголосив на чеснотах святого Отця Миколая, головно на його твердій вірі, оскільки цього року роздумуємо саме про віру. Владика закликав усіх вірних наслідувати приклад цього святого та плекати свою віру.

По завершенні Служби Божої о. Пантелеймон передав всім прочанам вітання від Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ. Опісля подякував Преосвященному Владиці, отцям Протоігуменам, всім священикам, монахам та монахиням, а особливо всім прочанам, за участь у цьогорічних відпустових святкуваннях.

Опісля всі разом помолилися в наміренні Святішого Отця для отримання повного відпусту.

Відпустові моління завершилися процесійною ходою до монастиря, під час якої Владика Василій та о. Протоігумен Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ окропили речі духовного вжитку та вірних освяченою водою.

„Ти – священик навіки!"

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Блаженна мить дотику Божественної благодаті через покладання рук єпископа настала в житті двох молодих василіян дияконів Миколая Козелківського та Терентія Тертули в суботу 25 травня 2013 р. у Івано-Франківській монашій обителі Отців Василіян – преосвященіший владика кир Дмитро Григорак, Єпарх Бучацький поставив їх у священичий стан.

У присутності численної василіянської братії з різних монастирів, родини, гостей відбулася урочиста Архиєрейська літургія, незвично, правда, о 17 год. Це пов'язано з похороном владики Миколи Сімкайла, Єпарх Коломийсько-Чернівецького, на якому був присутній владика-святитель. Після Херувимської пісні благоговійні диякони з трепетом приступають до святого престолу, роблячи три доземні поклони під супроводом Протоігумена о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ. Обійшовши тричі престіл під спів глибоко змістовних тропарів «Святії мученики» (до слова, ті ж самі тропарі співають під час укладання святої Тайни Подружжя), два диякони по черзі на колінах перед живим Христом, утаєним у Пресвятій Тайні Євхаристії, прочитали свої визнання віри на доказ того, що вони мають твердий намір бути правдивими священиками правдивої Христової Церкви, а також склали свої присяги священичої вірності та дбайливості. Далі єпископ, кладучи свою Архиєрейську руку на голову диякона, промовляє слова: *«Божественна благодать, що завжди недужих оздоровлює і те, що їм недостає, доповнює, поставляє благоговійного диякона (ім'я) у священство»*. Саме в цю мить стається чудесна безповоротна переміна, народження священнослужителя, нового робітника на Христовій ниві, який житиме не для себе, але в служінні Богу і людям з любов'ю віддаватиме себе цілковито. І ніхто цієї Тайни від нього не відбере: *«Ти – священик навіки!» (Євр. 5, 6)*

Цікаво, що серед гостей на святі були присутні також іноземці: римо-католицькі семінаристи з Вільнюса (Литва), бо саме там навчався наш співбрат новоієрей о. Терентій; також були присутні гості з Румунії, Канади – друзі та знайомі о. Миколая, які приїхали

розділити з ним цю превелику радість, адже добре знають його з Канади, де він кілька років продовжував богословські студії.

Після закінчення святої Літургії линули подяки та привітання з уст Владики, Протоігумена, а також о. Терентій від імені двох новоієреїв висловив вдячність Господеві, Матері Божій за ласку Божу, за превеликий дар Божий, якого вони сьогодні удостоїлися, а також батькам, родині та всім, хто причетний до їхнього духовного зросту. На кінець, нововисвячені ієромонахи вділили всім присутнім своє ієрейське благословення. Нехай ці руки завжди благословляють всіх людей і несуть їм живого Христа.

Ієромонах Миколай Руслан Козелківський, ЧСВВ

Народився 5 травня 1983 р. в с. Залуква Галицького району Івано-Франківської області. У 1999 р. вступив у Бучацький історико-філософський ліцей ім. Святого Йосафата при монастирі Отців Василіян (тепер Колегіум Святого Йосафата).

10 липня 2001 року вступив на новіціят у Крехові. У 2003 р. розпочав навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій у Брюховичах. У 2008 р. склав довічну професію. Того ж року переїхав на навчання в Ньюменський коледж в Едмонтоні (Канада), де в 2012 р. отримав диплом про успішне закінчення бакалаврату з богослов'я.

12 лютого 20013 р. у Свято-Онуфріївському василіянському монастирі з рук Преосвященнішого Венедикта Алексійчука отримав дияконські свячення.

25 травня 2013 р. у Івано-Франківському монастирі Христа Царя отримав ієрейські свячення з рук Преосвященнішого Дмитра Григорака, ЧСВВ.

Ієромонах Терентій Роман Тертула, ЧСВВ

Народився 9 листопада 1984 р. в м. Львові. У 2000 р. вступив до Бучацького Історико-філософського ліцею ім. Святого Йосафата.

2 липня 2002 р. вступив на кандидатуру в Крехівському монастирі. У 2004 р. був призначений до монастиря Пресвятої Трійці у Вільнюсі (Литва). У 2006 р. вступив до Вільнюської семінарії Святого Йосифа. У 2009 р. у Гошівському монастирі склав довічні обіти.

10 червня 2012 р. в Катедральному Соборі Верховних Апостолів Петра і Павла м. Чорткова Преосвященніший Дмитро Григорак, ЧСВВ, Єпископ Бучацької єпархії, уділив дияконські свячення.

У 2013 р. закінчив Вільнюську семінарію Святого Йосифа з відзнакою "найкращого студента" і був переведений для служіння в Україну.

25 травня 2013 р. в Івано-Франківську прийняв пресвітерські свячення з рук Преосвященнішого Дмитра Григорака, ЧСВВ.

Зруйнований храм

о. Мелетій БАТІГ ЧСВВ

Закінчувались весняні роботи на селі. Погідного вечора, коли ще не зайшло сонце, селом йшов завідувач клубу зі шкільним дзвінком, дзвонячи, зупиняючись біля кожної хати, викрикував:

– Запрошуємо всіх на кіно за колгоспний рахунок.

Коли люди виходили на дорогу, він пояснював:

– Кіно дуже цікаве, повчальне і ще до цього воєнне. Перед кінофільмом лектор з району прочитає дуже інтересну лекцію. Явка для всіх обов'язкова.

Діти з радістю сприймали цю вістку, але старші люди непокоїлися – потрібно було залишати всяку роботу і йти до сільського клубу. Адже ж за відсутність можна попасти у немилість колгоспного начальства.

Коли сонце стало заходити, із всіх кінців села тягнулись люди до сільського клубу. Недалеко на горбочку за парканом стояла старенька церковця, яка була закрита ще з передвоєнних часів. Подвір'я заросло кропивою, бур'янами, здавалося, що за святиню цю люди повністю забули. Повибивані шибки вікон, через які влітали пташки в середину церкви, поржавіла бляха на куполі, а також обшарпані стіни придавали їй якусь убогість і жалюгідність. Навіть хрест, що на куполі, похилився від вітру, створював вид запущеної церкви, що завжди віддзеркалює відповідно культуру

села. Сільський клуб також вимагав ремонту, хоч побілені стіни і помальовані червоною фарбою вікна і двері відтворювали враження, що тут є господар, який дбає про цей дім.

Цього вечора біля кубу зібралося багато людей. На двір винесли лавки, і хто прийшов раніше, сідали на них, хоч більшість людей стояли по боках. Діти сідали на траву і чекали одного – коли будуть показувати кіно.

Кіномеханік завів двигун, який крутив генератор, і засвітилась яскравим світлом електрична лампочка, так як електрики ще не було в селі.

З колгоспної контори прийшли всі працівники адміністрації, а серед них голова колгоспу і сільської ради. Вони були задоволені, що зібралися люди, а також дякували кіномеханіку за освітлення.

Голова колгоспу виступив з коротким словом:

– Хочу всіх вас привітати із закінченням весняних робіт. Хоч були несприятливі погодні умови, але ми справилися з посівною і тепер будемо готовитись вже до жнив. Соціалістичні наші зобов'язання ми виконали. Сьогодні до нас приїхав з області високодостойний професор з сільськогосподарського інституту, з кафедри наукового атеїзму, і прочитає зараз дуже цікаву і змістовну лекцію.

Люди завжди хочуть почути щось нового, тому було бажання в них почути якісь новини. Лектор поважно став перед трибуною і почав голосно говорити до жителів села, хвалячи їх за сумлінну працю у колгоспі, яка є добрим вкладом у побудову комунізму. Не забув сказати дещо з історії села, як знущалися поміщики з кріпаків, про боротьбу селян з багатіями, про революційні події і таке інше. Він продовжував говорити:

– Товариші, ви щасливі, що позбулися релігійного мракобісся. Раніше люди ходили в церкву, де попи їх обдурювали. Тепер замість церкви вам щотижня крутять кіно. Та на жаль, ваш клуб не може помістити всіх людей. Тож потрібно побудувати новий, більший і світліший. Багато є пропозицій з вашого села. Ми маємо багато заяв ваших жителів, які просять знести вашу колишню церкву, яка закрита і не діє, а на цьому місці спорудити новий будинок культури. Частину коштів бере на себе держава, а частина коштів надійде з бюджету колгоспу. Не годиться, щоб у наш час такого високого культурного і технічного розвитку на селі, де працюють такі трудівники, до цього часу стояла церква. Церкву можна акуратно розібрати і побудувати новий будинок культури, використавши для цього розібраний матеріал.

Аж тепер люди заметушились і почали між собою перешіптуватися, а в скорому часі піднявся шум, як у вулику. Та лектор тут же став вгамовувати їх.

– Я ще не все сказав. Я хочу вам пояснити про шкідливість релігії як опіуму для народу. Наш народ був нещасний тому, що його постійно обдурювали і страшили їх потойбічним світом, якого насправді немає і не може бути. Якщо Бога немає, то нащо вам храм, це не робить честі вашому селу. Адже ж будуємо з вами світле майбутнє комунізму і клуб стане осередком…

Лектор, не доказавши речення, на хвилинку замовк, бо ніхто не чув його через шум присутніх людей.

Люди ще більше стали щось говорити між собою і вже не слухали, що говорить лектор.

– Тихіше, прошу вас! Мене послано партійним керівництвом з області, тож слухайте уважно, що я говорю. Прошу підняти активно всім руки, хто за це, щоб побудувати новий клуб, де б ви могли так численно збиратись, але на новому місці…, самі

знаєте…

Спереду дехто з людей підняли руки. В основному це були працівники колгоспної адміністрації і також, як тоді говорили, передовики сільського господарства.

І тут лектор поставив друге питання:

– Хто проти, щоб побудувати новий клуб, про що говорилось раніше.

Руки ніхто не піднімав всі очікували, що він знову скаже: – Хто утримався?

Знову тиша охопила всіх учасників зібрання.

Тоді він звернувся до секретаря, сказавши:

– Запиши: одноголосно. Оце справді побільшовицькому.

Після чого став вихваляти мудрого керівника найбільшої держави у світі Микиту Сергійовича, як вірного ленінця:

– Завтра ми йому пошлемо телеграму про мудре рішення працівників вашого колективного господарства та всіх жителів вашого села. Голова колгоспу подякував лектору за проведені збори, сказавши своє заключне слово.

– Вже з початком нового місяця ми повинні виконати партійне рішення, яке ви всі підтримали, а зараз ще всі переглянемо епохальний фільм про народного героя громадянської війни Чапаєва.

Дехто зі старших людей, почувши це все, йшли додому, хоч голова показував нікому не розходитися. А на другий день по селу ходили різні чутки. Одні говорили, що будуть будувати новий клуб, інші, що будуть старий клуб розбирати, а ще інші, що будуть руйнувати церкву і будуть там щось будувати.

Шанований всіма жителями колгоспний коваль Олексій Ставницький, коли до нього прийшли сільські жінки, шукаючи поради, говорив:

– Що хочуть, те і зроблять. Ви були свідками, як вони хитро провели збори, так само розберуть нашу церкву, бо вже до мене підходили, щоб я перший розбирав нашу святиню. Я сказав «ні», то за це став для них ворогом.

На початку місяця червня одного дня біля церкви, зібралось усе сільське начальство, щоб вирішити, як розбирати церкву. Одні говорили, щоб розбирати храм зверху, починаючи з хреста, другі говорили, що потрібно розбирати церкву знизу.

– Ось тут зачепити трактором оцю підвалину і витягнути її, а потім ще одну, і церква завалиться, – говорив один урядовець.

– Але нам потрібний матеріал, щоб не пошкодити почнемо зверху, – говорив інший член правління колгоспу.

– Це затягнеться на довший час, а нам треба вже сповістити, що зроблено, – відповідав рішуче голова колгоспу, тож завтра задіяти трактори і за один день розтягнути її на всі сторони.

– Можна ще сьогодні після обіду, – хтось доповнював вказівку голови.

– Це ще краще!

Ще цього дня після обіду до церкви під'їхали трактори. Зійшлися люди, бо всім було цікаво, як буде зруйнована святиня. На жаль, ніхто не прийшов, щоб захистити храм і обійшлось тільки мовчанням і невдоволенням.

Дехто з трактористів відмовився, залишивши трактора біля церкви. Було питання, хто перший?

До праці приступили навіть члени правління, а голова колгоспу вказував, за що тягнути, свердлили отвори, щоб можна було пропхати канати і витягувати підвалини. І коли тягнули трактором за один кут, то вся церква захиталася, заскрипіла, а трактор забуксував, так що тракторист Ігор злякався, вийшов з трактора і на повний голос сказав, що всі почули:

– Я цього робити не буду.

– Ми ж тобі дали новий трактор і прий-

маємо тебе в партію, як це ти не будеш робити цього, що тобі говорять?

– Не буду… Мені страшно. Ви розумієте? У мене є діти!

Після Ігоря відмовились інші його друзі трактористи розтягувати церкву.

– Ми вас з роботи повиганяємо… Настрахалися Бога. Та під час війни таких боягузів знаєте що…

– Тут не війна. Це варварство і більше нічого! – Говорив тракторист, який також відмовився валити церкву.

Люди, що стояли і дивилися на це все, почали просити голову, щоб залишив церкву в спокої.

– Якщо хочете будувати новий клуб, то землі тут багато, а церква нехай стоїть собі.

– А рішення партії, як по-вашому? – відповідав парторг.

Голова колгоспу зрозумів, що нічого не вдіє, вирішив діяти по-іншому. Люди розійшлися, залишилися біля церкви тільки трактори. Ввечері він прийшов до коваля і просив, щоб він негайно зробив у кузні гаки.

– А це для чого? – запитав Олексій.

– Твоє завдання їх виготовити, і то ще сьогодні. Олексій здогадувався для чого потрібні гаки, тому не хотів йти до кузні, відмовляючись:

– Я сьогодні прихворів і себе погано почуваю.

Ось ключі від кузні, і там нехай, хто зможе, зробить ці гаки. Арматура там є.

Голова взяв ключі і двом хлопцям, які помагали у кузні Олексієві, передав ключі і сказав їм виготовити гаки. На другий день вже зранку біля церкви були солдати з військової частини, яких запросив голова. Вже з самого ранку вони завели трактори зачепили підвалини і одночасно рвонули. Церква заскрипіла і похилилась повністю на один бік. Після чого таким же методом розвалювали другу стінку з іншої сторони. І тільки за третім разом на землі лежав брухт. Церква була розвалена. Піднявся високо стовп пилу над селом. Здавалось, що горить щось. Від гуркоту почали сходитися жителі, що недалеко проживали біля церкви. Саме в цей час виганяли корови на пасовище. На цій розвалині було видно баню з хрестом, яка виблискувала до сонця, немов би скривала цю всю руїну церкви під собою.

– Негайно повідомте в райком, – звертався голова до парторга, а до бригадира він говорив з наказом: – Весь з дерева матеріал перевезти на пилораму, а все що металічне; хрести, завіси, бляху перевезти до кузні. Все, що всередині окремо поскладати. Розбирати вам допоможуть солдати.

Цілий день кипіла робота. Спорохнявілі бруси відкидали в сторону на дрова, а кращі возили на пилораму. Престоли, ікони, хоругви, віконні рами також складали в одне призначене місце, як непотріб на дрова.

Перед обідом приїхав секретар райкому з району. Він потиснув руку голові колгоспу кажучи:

– От що значить порядність. Сказано, і тут же зроблено, якби ми мали всюди таких керівників, не було б у нас давно проблем. Ви показали добрий приклад для інших, про це я буду говорити на партійному активі району.

Голова колгоспу, як ніколи, був задоволений своєю роботою. Донедавна він переживав, що його знімуть з посади, а тепер забезпечив собі місце на довгі роки. Він увійшов у довір'я партії.

Як виявилося, доброго матеріалу для будівництва було зовсім мало. В основному це були дрова, які потім використали на свинофермі, де на кухні готовили корми.

Вечором ще багато дечого залишилось біля розвалини. Прийшли сільські жінки старшого і молодшого віку, хрестилися і молилися, а деякі витирали сльози, кажучи:

– Нас тут хрестили, ми тут вінчалися, ми

тут паски святили, сходилися на богослужіння в неділю і в свята… Хто міг подумати, що одного дня церкву розберуть так швидко, і наше село осиротіє. Дві війни видержала ця наша святиня, а тепер усе згорить.

Найбільше було клопоту з Олексієм Ставницьким. Він ніяк не хотів перековувати хрестів і дуже був незадоволений владою, яка вирішила в такий спосіб ліквідувати духовне серце села. Одного разу він взяв хрест, що був на куполі церкви встановив на місці, де стояла церква. Це було вечором, а в ранці вже всі бачили цей хрест. Знову жінки розмовляли між собою:

– Це справді святе місце. Не дай, Боже, щоб тут побудували сільський клуб. Але це не від нас залежить. Дай, Боже, здоров'я тому, хто цей хрест тут поставив. Хоч він буде нагадувати і буде тою пам'яткою про нашу святиню.

Голова тут же почав сваритися з ковалем:

– Хто вам, Олексію, дав право встановлювати хрести. Чому ви його не перекували.

– Я не знаю, хто його встановив. Він був біля кузні, а хто його заніс туди, кажу вам, що не знаю, – відрікався Олексій, як колись апостол Петро від Христа, що це не його затія.

– Ось зараз його заберіть і більше не встановлюйте своїх порядків. Вам зрозуміло?

Тоді Олексій підійшов ближче до голови і тихо спокійно сказав йому:

– Аркадію Васильовичу, ми тут не вічні. Не знаємо, що навіть завтра буде з нами. Це все є витвором рук наших прабатьків. Хіба можна так глумитися над їхньою пам'яттю. А що буде, коли дійсно все переміниться, а ми будемо чекати останнім подихом, на кого?.. Що далі? Той, що дав нам життя, а це Господь Бог, спитає нас за це життя, як ми його провели, що ми зробили доброго?.. Ви розібрали церкву, а що збудуєте, і чи взагалі щось збудуєте? Ви бачили, як жінки плакали. Сльози невинних жінок так даром не проходять.

Ці останні слова роздратували голову колгоспу і він сказав:

– Час покаже, Олексію, хто був правий!

Вони один на одного зо раз поглянули і розійшлися.

Через тиждень спочатку районна, а потім обласна газета схвально писали про активного голову в селі Якушенці Аркадія Васильовича, який перший в районні виконав «волю» селян, розібравши нікому непотрібну церкву. Його вихваляли, навіть фотографію помістили і ставили за приклад для інших керівників. Зате жителі села сприймали це по-своєму, розуміючи всю цю систему управління.

З часом весь матеріал з розібраної церкви був використаний як дрова на фермі. Навіть старі липи, що росли навколо церкви позрізали на дрова. Минув час і люди привикли до цього і стали забувати, що там, де пасли корови, колись стояла сільська церковця, і тільки згадували про неї ті, які добре пам'ятали про свою святиню.

Трохи згодом під час автомобільної аварії Аркадій Васильович чудом залишився живий, але дуже був травмований і за станом здоров'я його відправили на пенсію. Він ніяк не міг зрозуміти, як так швидко залишився без посади.

Так як минають швидко пори року, так і проходять швидко політичні зміни у суспільстві. Настав час перебудови. Україна здобула самостійність. Розпались колгоспи. Всі колгоспні будівлі стали руйнуватися. Голови і партійні керівники колгоспів продавали все, що можна і що не можна. Аркадій лежав хворий з інсультом. Дружина не дуже дбала про нього, та діти роз'їхались по містах, а він тепер хворий найбільше страждав від самотності.

Як йому здавалось, він був тепер нікому не потрібний.

Аркадій одного разу покликав до себе Олексія Ставницького. Колишній колгоспний коваль ніяк не міг зрозуміти, що від нього вимагатиме колишній голова, бо часто були з ним суперечки і непорозуміння.

Зайшовши у хату, Олексій привітався, коли відкрив двері кімнати, де лежав Аркадій на постелі біля вікна. Аркадій відкрив очі, побачивши Олексія, просив його:

– Сідай ось тут біля мене. Колись ми були молодими, працювали, піднімали господарство, а тепер не можу навіть сам повернутись. Це вже у мене третій інсульт. Вибачай за мову, бо важко мені говорити, – говорив важко хворий. На кожне слово приходилось чекати. У свою чергу Олексій не знав, що йому сказати. Була якась мовчанка, та через декілька хвилин Аркадій знову почав говорити:

– Пам'ятаєш суперечки, які були між нами, коли валили церкву. Тож я хочу перед тобою вибачитися. Ти тоді був вище мене, бо краще розумів всю цю ситуацію, до чого це все йде, а я засліплений ідеологією партії старався якнайкраще виконати її вказівки. За це мабуть мене Бог покарав, хоч я виконував не свою волю, а волю партії. Та з часом Микиту Хрущова зняли, Брежнєв помер і, на кінець, держава розпалася, колгоспи розтягнули, і ми один за одним помираємо. Все таки відчуваю, що Бог є і Він мене прокляв і люди мене прокляли. То я хочу хоч перед людьми отак, як перед тобою, перепросити за свій бездарний вчинок. Не мав я тоді розуму, бо думав, що завжди буду здоровий і при владі…

Тут Олексій став заспокоювати Аркадія:

– Ви і зараз гнівите Господа Бога. Бо Бог усіх людей любить великою любов'ю, навіть найбільших своїх ворогів. В особливий спосіб Він, Всемогутній, дає Вам терпіння, щоб Ви покаялися, перепросили Його, і Він, Милосердний, простить Вам все, що Ви зробили недоброго. Першими словами, коли голосив Господь Добру Новину були слова: *«Покайтесь, бо Царство Небесне близько!» (Мт. 4, 17)*. Тож найперше перепросіть Господа Бога, а люди вас знають і все вам простять. Бо багато чогось Ви робили також і доброго для людей. Я і тоді на Вас не сердився, бо розумів, чиї Ви вказівки виконуєте. Тепер люди знову хочуть збудувати на тому місці нову церковцю, тільки шукають кошти, щоб хтось допоміг.

– Ох, якби я мав здоров'я…

– Це вже інші постараються, Ви не переймайтеся тим. А для Вас, якщо бажаєте, то я можу попросити священика, щоб Вам висповідатися за все життя, і Вам відразу стане легше на душі. Сповідь – це зустріч з Милосердним Христом, Який прощає через священика всі наші провини. А для цього потрібно визнати свої гріхи і виявити глибокий жаль все, що ми недоброго вчинили, тільки не бійтесь сповіді.

– Я тебе завжди поважав, як мудрого чоловіка, тому вчини для мене те, що вважаєш за потрібне, – вимовляв з притиском кожне слово хворий, погоджуючись на сповідь. Дякую тобі за добру пораду, мені вже полегшало на душі.

Олексій майже кожного дня приходив до Аркадія, підготовляючи його до сповіді. Прийшов час і він сповідався перед священиком зі своїх гріхів за ціле своє життя.

Через декілька тижнів Аркадій помер. Хоронили його на сільському цвинтарі. Грав духовий оркестр. Та коли проходили біля зруйнованої церкви, процесія зупинилася. Стояли мовчки хвилину, щоб перепросити Господа за провину покійного у руйнуванні тут колись збудованого храму. Що відчувала його душа на цей час, ніхто не знав. У кожного були свої думки. Та Божі думки – не людські думки. Така правда.

Серце, серце...

(Артилох)

Серце, серце! Біди люті звідусіль тебе смутять –
Ти ж відважно захищайся, з ворогами поборись.
Хай на тебе скрізь чатує ворожнеча – завжди будь
Непохитне. Переможеш – не хвались відкрито цим,
Переможене – удома в самотині стримуй плач,
Радість є – радій не надто, є нещастя – не сумуй
Понад міру. Вмій пізнати зміни в людському житті…

Я притуляюсь серцем до Христа

Галина ЛЕВИЦЬКА

Моя душа, як океан бурхливий:
Кипить, вирує, в шумі поспіша…
Який же Бог до мене терпеливий!
Кажу тобі: спинись, моя душа!!!

Спинись. Спочинь. Не поспішай нікуди.
В покорі будь. І біля ніг Христа
Посидь, послухай… Поспішають люди?
Дивись на Нього! В Ньому повнота!!!

Час вибирати: Марта чи Марія?
Чи серед буднів є шабат святий?
До Бога я приношу свої мрії,
Тривоги, болі… Бо мій Батько – Ти!

Є глибина утіхи в спілкуванні.
Я притуляюсь серцем до Христа,
Щоб пізнавати всі Його бажання:
Любов, спасіння, вірність, чистота…

В моєму дусі править Божий Дух.
Веселкою ясніється дорога.
На морі – спокій. Вітер вмить ущух.
Є світло й радість. Це реальність Бога!!!

СЕРЦЕ СПАСИТЕЛЯ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Христа сяйливе Серце притяга,
Проміння обійма усе сягнисто.
До вірних лине запальна снага,
Котрі несуть Царю чеснот намисто.

Сердечко Спаса – щастя джерело.
Воно немовби провідна зірниця,
Теж зранює його пекуче зло...
Та через це Господь, наш Пан, не мститься.

Ісус, як знаєм, закликав колись:
"Прийдіть до Мене втомлені, злиденні..."
Чом в бідах всі не дивляться на вись? –
Вагомі ж ті слова у сьогоденні.

Водно́ зберімось Пана прославляти –
Пливе бо чистий ласк потік із серця.
Радітиме тоді Господня Мати,
Й не рине віри цінної фортеця.

З Христом крокуймо, браття, якомога,
Просім розрад щиренько у житті.
Пізнати треба люблячого Бога,
Щоб не вернутись з бою на щиті!

Чим більше слів – тим більше сліз

Люба ДІВЧУР

Словами Бога прославляв,
А сам у темряві блукав.

Як хочеш бути в житті першим,
То будь Людиною найперше!

Багатство є у повноті –
Бути Людиною в житті!

Той, хто апостолом зоветься,
На горе зразу відізветься.

Поводився: ні нам, ні вам? –
Служив і Богу, й ворогам.

Молився в церкві до нестями,
А розпинав уже при брамі.

На світі інших не суди –
Себе засудиш назавжди.

Молися вдень та серед ночі,
Але й до світла йди охоче!

Не бий чоло аж до підлоги,
Лиш серцем обійми ти Бога!

Нутро своє відкрий ти людям –
Краса душі сіяє всюди!

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

На сторінках Вашого часопису хочу висловити свою глибоку вдячність Господу Богу за вислухані молитви, святому Юді-Тадею за заступництво перед Богом за мою родину і особливо за опіку і добру роботу для Марії.

Щиро вдячна і Вам – працівникам часопису «Місіонар», що надаєте нам таку можливість бути вдячними і дякувати Господу і всім нашим заступникам через Ваш журнал. Хай Господь допомагає Вам у Вашій нелегкій праці.

Олеся, м. Дрогобич

Складаю щиру подяку Господу Богу за отриману ласку і вислухані молитви. Я з онукою молилася до Господа Бога, до Матері Божої, до Юди-Тадея за місце праці для внучки. Наші молитви були почуті. Моя внучка без проблем отримала місце праці.

Дарія,
с. Смогів, Миколаївський р-н, Львівська обл.

Через журнал «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу Ісусові Христові, Його Милосердю, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею, о. Піо, св. Йосифові, св. Марті, Ангелу-Хоронителю, душам у чистилищі і всім святим за отримані ласки

Ольга, м. Яворів

Шановна редакціє, хочу скласти щиру подяку через ваш журнал всім святим, особливо св. Пантелеймону, св. Тадею, св. Шарбелю, блаженному Миколаю Чарнецькому і всім святим українського народу, а особливо Матінці Божій за всі ласки, які ми одержали і одержуємо.

Постійна читачка Вашого журналу
Оля Кліцко

Минуло багато часу з цієї пори, коли я пообіцяла скласти щиру подяку через журнал «Місіонар» Господу Богу, Матері Божій, св. ап. Юді-Тадею, святому Шарбелю, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Анні, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Антонію Падевському, всім святим, до яких звертаюся щоденно у своїх молитвах. Дякую за оздоровлення і їхню опіку наді мною і моєю родиною. Перепрошую, що так довго не виконувала обіцянки. Закликаю всіх до молитви. Віра і щира молитва – то велика сила!

Стефанія,
смт. Підволочиськ, Тернопільська обл.

Я хочу подякувати через журнал «Місіонар» Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Філомені, св. Йосифу, св. Шарбелю, святому Отцю Піо за отримані ласки і за вислухані молитви. Читаю ваш журнал з чоловіком, а потім читає онука. Хай благословить Господь Бог вашу працю, щоб ви невтомно проголошували релігійні науки і вели журналістську роботу.

З вдячністю,

Яцина Ольга Петрівна,
смт. Обертин, Тлумацький р-н, Івано-Франківська обл.

ПРОШУ ПРО МОЛИТВУ

Христос воскрес!

Ласкаво прошу всіх читачів «Місіонаря» про молитву за мого батька Володимира, який був жорстокою й несправедливою людиною, а тепер на старість літ залишився самотнім. Помоліться за всі необхідні ласки для нього. Дякую!

Галина

Христос воскрес!

Через часопис «Місіонар» прошу всіх читачів про молитву за просвітлення розуму і навернення мого сина Дам'яна на дорогу спасіння, за душевний спокій, ласку мудрості й покори для нього. Наперед щиро дякую всім вам!

Оксана, м. Львів

Христос воскрес!

Дуже прошу вас, читачі «Місіонаря», про молитву за мене та мою родину. Про подолання сімейної кризи. А також за дар здоров'я для мого батька Ігоря, а також за дар Божої мудрості й навернення для мого брата.

Яна

Христос воскрес!

Велике прохання до всіх читачів часопису «Місіонар» про молитву за здоров'я моєї мами Валентини. У неї дуже великі проблеми з суглобами. Дякую!

Вікторія

***

Дорогі наші читачі, на цій сторінці «Місіонаря» ви можете розмістити свої прохання про молитву за себе, своїх рідних, друзів чи знайомих, за живих чи померлих. Вас почують і молитовно, а може ще якось, підтримають інші читачі. Надсилайте нам свої листи з проханнями й подяками. Читайте «Місіонар» і заохочуйте до цього інших. Ми живемо для вас! Пишіть нам. Чекаємо!

Редакція «Місіонаря»

КРОСВОРД

(Три крапки замініть словом з книги «А ТИ ЛЮБИШ ГОСПОДА? Роздуми на кожний день року» о. Йосифа Будая, ЧСВВ)

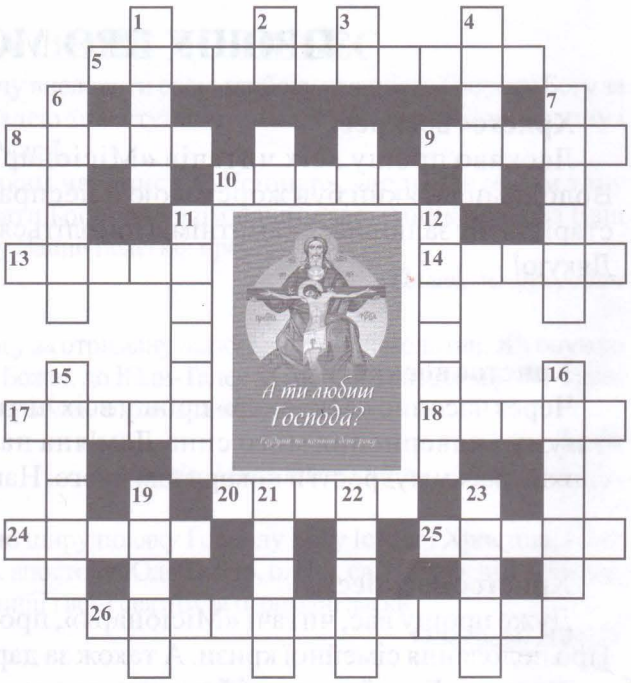

Підготувала Леся ШТИКАЛО

ГОРИЗОНТАЛЬНО:

5. З дитинства чую оповідання про ті чудеса, знаю, що країна, у якій перебуваю, – це не моя …, що за нею є інша країна, до якої я безперестанку маю прагнути. 8. … є царицею всіх чеснот. 9. … – це тимчасове пристановище. 10. Мені дуже подобаються слова святого старця Силуана, монаха Афону: «Молитися – це кров проливати за …». 13. «… велике, а робітників мало». 14. Стан хвилювання, тривоги, неспокою, викликаний чеканням чого-небудь неприємного, небажаного. 17. Надзвичайне здивування від когось, чогось, захоплення ким-небудь, чим-небудь. 18. І як … – цілий світ будує свої відносини в любові й правді. 20. Але й цього ще не вистачало, бо … має пізнати глибину покори свого Учителя і мати про себе покірну думку, як Ісус є покірним. 24. Людина, яка написала яку-небудь працю, твір. 25. Не минуло багато часу, а Божа … в її душі відкрила пізнання свого стану. 26. Подібно і святий Іван … каже: «Хоч би ти увесь свій великий маєток роздав бідним, то однак більше зробиш, коли одну душу навернеш з грішної дороги до Бога».

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Бере Петра на …, щоб укріпити віру в своє Божество, і в Гетсиманський сад, щоб бачив страждання Учителя. 2. Зображення на картині Бога, або святого. 3. День, коли урочисто відзначають видатні події, знаменні дати, празник. 4. Сказав … до Товії: «Тому, що Бог любить тебе за твою праведність, зіслав на тебе терпіння – сліпоту». 6. Піст такий давній, як … . 7. Синонім до слова правитель, володар. 11. Другий засіб спасіння ближніх – … . 12. Майже 20 років пройшло з того часу, як народилась ця … . 15. Місто на Львівщині, де знаходиться відома василіянська друкарня «Місіонер». 16. Розглянемо ще один важливий момент – виконання Божої волі, тобто постійно мати відкрите серце і слух на Божий … . 19. Закохана душа кличе зі святим Павлом: «Хто мене відлучить від любові Христової? Переслідування? …? Меч?». 21. Найактивніша, найкраще освічена частина суспільства, народу, певного угруповання. 22. Щасливий, що Бог дав … і силу переборювати гріховні стереотипи. 23. Цар … наголошує: «Жертви Богові – дух сокрушений: серцем сокрушеним і смиренним Ти, Боже, не нехтуєш».

Відповіді на кросворд «ВЕЛИКОДНІЙ», опублікований у числі за травень 2013 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2.Слово. 5.Понеділок. 8.Серце. 9.Добро. 10.Рід. 13.Початок. 14.«Голгофа». 17.«Ера». 19.Ангел. 20.Кредо. 21.Плащаниця. 22.Омега.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Йорданія. 3.Сонце. 4.Голос. 6.Величання. 7.Проповідь. 11.Бог. 12.Хор. 15.Ариматея. 16.Земля. 18.Праця.

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

Установлення вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках. Виконуємо всі види робіт: проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

Звертайтесь за тел.:
067-307-13-39, 093-006-1-007

Гуртівня грецького ладану та церковної атрибутики

церковна утвар

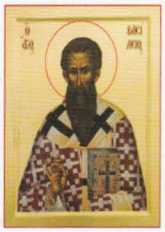

ікони

ФІМІАМ

www.ladangreece.blogspot.com
ladangreece@gmail.com
тел. +380966964320

ефірні олії

- понад 3000 товарів
- гнучка система знижок*

кадильниці

ладан, натуральні смоли

вервиці, хрестики та медалики

лампади

вугілля

www.t-shirtpr.blogspot.com
ladangreece@gmail.com тел. +380966964320

РОЗКАЖИ ПРО СЕБЕ В КОЛЬОРІ!

друк на футболках, хустках, сумках та інших виробах

ЛЬВІВ
ВІДКРИТИЙ ДЛЯ СВІТУ

WYD Rio2013

ДЖЕРЕЛО

L'ARCHE В УКРАЇНІ

RISU Релігійно-інформаційна служба України

Українська молодь Христові